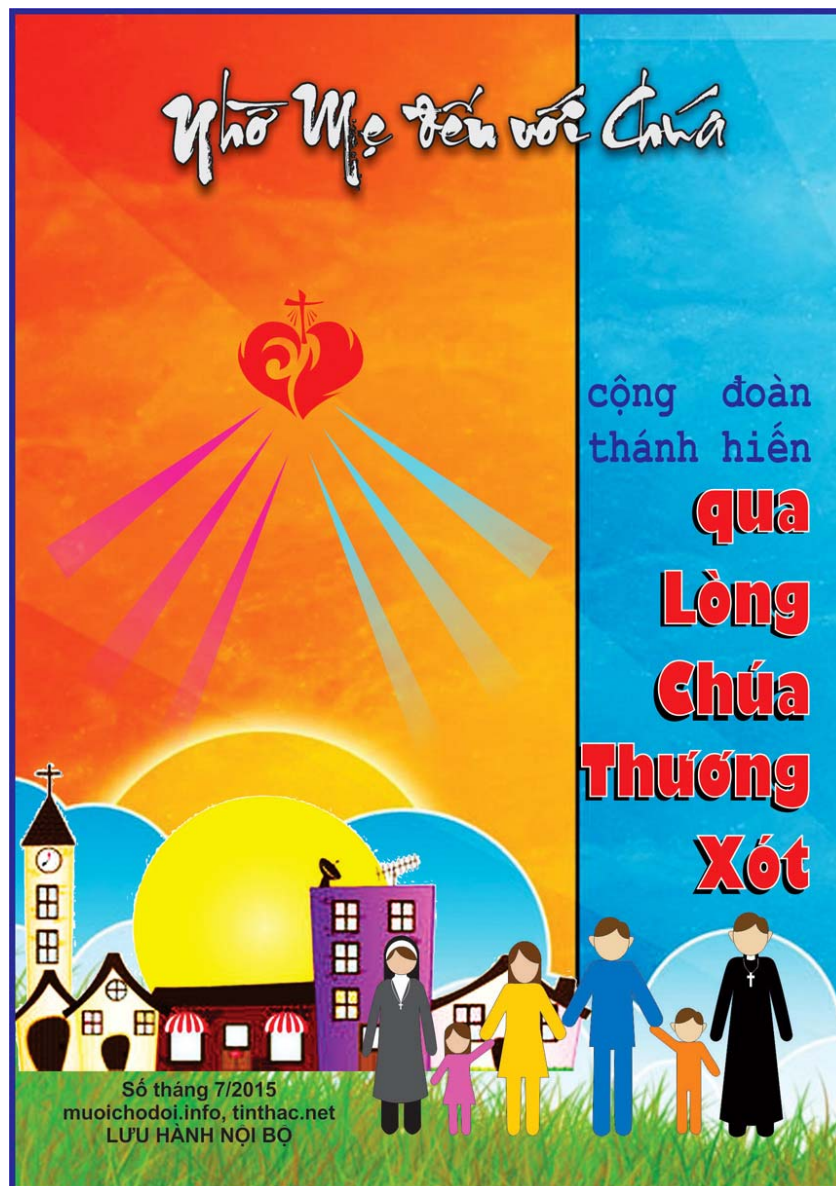

"Lạy Chúa Giêsu, Chúa thấy rằng mọi sự giờ đây tùy thuộc vào Chúa. Con hoàn toàn an tâm, bất chấp những thôi thúc gấp rút.

Về phần mình, con đã làm mọi sự, và giờ đây đến lượt Chúa, lạy Chúa Giêsu của con, như vậy công việc của Chúa sẽ được sáng tỏ.

Con hoàn toàn vâng theo thánh ý Chúa; xin Chúa hãy sử dụng con tùy ý..." (Trích lời thánh nữ Faustina)

Với nhóm thiện nguyện viên Tín Thác, việc chị vĩnh viễn ra đi là quá đổi sững sốt... bởi vì chỉ trước đó 24 tiếng đồng hồ, 4 giờ sáng Chúa Nhật 14-06-2015, khi Tín Thác hối hả chuẩn bị tràng chuỗi, hình, sách, băng đĩa bài giảng lòng Chúa thương xót, và gạo mì, nhu yếu phẩm cho chuyến đi công tác bác ái chia sẻ cho 600 gia đình có hoàn cảnh khó khăn thuộc 3 xứ đạo thuộc giáo phận Mỹ Tho, tỉnh Đồng Tháp... thì chị vẫn còn nằm trên chiếc giường

nhỏ, thanh thản nhẹ nhàng, như trong hơn 7 tháng trời chị đã nằm đó, bất động với khối u trong não to bằng trái trứng ngỗng. Không đồng hành với nhóm được nữa, chị hiệp thông với từng dấu chân của nhóm thiện nguyện trong hy sinh đau bệnh để nguyện cầu cho dấu chân lòng Chúa thương xót được lan tỏa trên khắp miền quê hương dấu yêu.

Chị biết mình mắc bệnh nan y. Bệnh viện lắc đầu trả về nhà, vô phương chữa trị. Căn bệnh u não đột ngột bộc phát sau một cơn choáng nhẹ khi chị đang cùng chúng tôi cầu nguyện giờ lần chuỗi Lòng Thương Xót.

Cách chị đón nhận căn bệnh nan y cũng nhẹ nhàng. Chị muốn thánh giá Chúa gửi cho chị là riêng của chị mà thôi. Chị tịnh không muốn làm phiền người thân trong gia đình. Chị không muốn xáo trộn sự bình an của gia đình. Và hơn hết, chị không muốn làm một người mà chị yêu quý nhất trên thế gian này phải lo âu về chị. Người ấy với chị là cả bầu trời, là cả hạnh phúc, đó là mẹ chị, là bà cố, là người mẹ đã dâng hiến cho Giáo Hội hai người con làm nữ tu và linh mục. Người mẹ góa ấy đã tuổi tám mươi tư.

Ấn trong thân hình mảnh mai của người phụ nữ không lập gia đình, chị đã nguyện lòng làm bờ vai cho mẹ cha tựa nương khi tuổi già sức yếu. Làm hậu phương vững cho người chị là nữ tu và cậu em là linh mục an tâm dấn thân phụng sự Thiên Chúa và phục vụ tha nhân trong đời dâng hiến mà không phải nặng lòng chuyện gia đình. Cha mất vừa qua giỗ đầu, nhà còn chưa nguôi nỗi nhớ thương, chị không muốn khinh suất mẹ mình bởi cơn đau đầu khủng khiếp.

Chị trở về nằm đó bất động trong tĩnh lặng, chỉ còn ánh mắt nhìn xa xăm, nét môi cười trên bờ môi khô héo mỗi khi thiện nguyện Tín Thác tới thăm kẻ cho chị nghe về cuộc hành trình loan truyền lòng Chúa thương xót đến những

vùng sâu vùng xa. Nụ cười ấy tỏ ra dấu chỉ hài lòng vui thích. Chị hoàn toàn bất động, không thể tự ăn uống, vệ sinh cá nhân được nữa. Chị cũng không còn khả năng giao tiếp với thế giới bên ngoài, ngoài ánh mắt và nụ cười! Có thể chị hiểu, chị nhận biết, nhưng chị không thể diễn tả bằng lời nói, ngay cả bằng cử động cũng không! Đứa bé đói sữa còn khóc đòi mẹ cho bú, còn chị thì không thể, không thể... Lương thực thiêng liêng tối cần nhất cho chị trong lúc này là cái máy MP3 nghe 300 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Suốt 24/24 chị hết nghe giảng lòng thương xót Chúa, lại nghe đọc "Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi" của thánh nữ Faustina. Thân xác chị bất động nhưng tinh thần chị vẫn hoạt động nhờ của ăn thiêng liêng này.

Nhiều bệnh nhân nằm liệt giường bao năm tháng đã cảm nhận được điều huyền diệu này. Những chuỗi ngày dài dằng dặc nằm liệt trên giường bệnh, người nhà, thân nhân, bạn hữu đâu thể thăm nom chăm sóc thường xuyên được, vì "thức lâu châu mối"! Người bệnh rất sợ sự thình lặn, sợ nỗi cô đơn, và sợ nhất là cảm giác trống vắng, bị bỏ quên, bị bỏ rơi... Có đến thăm cũng biết nói gì. Mọi lời nói ủi an của nhân loại xem ra vô nghĩa trước nỗi đau không thể diễn tả được của bệnh nhân. Không nói thì thiếu, mà nói thì thừa. Thôi tốt nhất là để Chúa nói, là để bệnh nhân nghe giảng về Lòng Chúa Thương Xót, và được thêm sức mạnh để chịu đựng cơn bệnh, để thêm lòng tin nhờ nghe chính những chứng nhân chia sẻ về quyền năng và lòng thương xót Chúa hoạt động trong cuộc đời của họ.

Với thiện nguyện viên Tín Thác, kỷ niệm về chị cũng rất đầy. Một người phụ nữ cứ lặng lẽ tới điểm tập trung bằng cái xe đạp cà quền. Các em thiện nguyện thương chị nên đi đâu cũng ghé nhà cho chị quá giang. Cái giỏ trước xe

khi nào cũng có một bọc, khi thì là trái cây, khi lại là bông ngô thơm lừng. Chị nhỏ nhẹ bảo: "Của bà cố đấy !" Đi công tác hay đi cầu nguyện ở đâu, xong việc chị cũng mong về ngay "sợ bà cố trông! Sợ bà cố ở nhà đợi cửa tội nghiệp!" chị cười khỏ rồi lặng lẽ về trước!

Cũng chẳng thể quên khi đoàn người lũ lượt kéo về nhà thờ Chí Hòa mấy năm trời dự lễ kính lòng Chúa xót thương, cũng có trong dòng người như thác lũ ấy một bóng nhỏ bé của chị Lành, dắt ông cố xuôi theo giòng người len lách vào nhà thờ như bao người khác, chẳng có ưu tiên ưu đãi rằng "tôi đây là chị của cha linh hướng LTXC Dòng Thánh Thể, là em của sơ Dòng Mến Thánh Giá Tân Việt, và tôi đây chăm ông cố bà cố thay cho hai người ấy!"

Chị lúc nào cũng nhỏ nhẹ và dường như rất kiệm lời, nhưng lời nói ra là thật. Thật đến mất lòng! Vì chị không khéo nói, và chị cũng không muốn nói khéo để lấy lòng. Thích thì nói thích. Không thích thì nói không. Có lẽ vì vậy mà chị ít bạn. Đi công tác, chia sẻ, chị quanh quẩn chơi với mấy em thiện nguyện, rồi lại về nhà quần quanh với bà cố. Thế thôi! Mọi hành vi bao giờ cũng mực thước, chuẩn mực, đúng giờ. Nghiệp nhà giáo hơn 30 năm đã tôi luyện chị thành con người lúc nào cũng mẫu mực khô cứng đến tội nghiệp.

Tết năm ngoái, chị còn đồng hành với nhóm thiện nguyện Tín Thác đến tận nơi thăm viếng và tặng quà cho các linh mục hưu dưỡng ở

nhà hưu Chí Hòa, Ngã Sáu, Gò Vấp, và nhà hưu của các nữ tu ở Bình Thạnh. Chị đến tận giường thăm hỏi các cha các sơ thật ân cần với nụ cười tươi. Lúc ấy thấy mắt chị ánh lên nét rạng rỡ, chợt giật mình hiểu ra cái ước mơ mãnh liệt được làm người tông đồ đi loan truyền lòng Chúa thương xót ẩn chứa trong nét mảnh mai yếu ớt, và tưởng như cam chịu của chị ấy.

Thiện nguyện chúng tôi cũng không thể quên, khi tiễn ông cố về với Chúa, cách đây kém hai tháng đầy hai năm, thì bóng dáng nhỏ bé của chị trong màu áo đen càng như nhỏ bé hơn, lúc nào cũng bên cạnh bà cố.

Người ta bảo "ruộng sâu trâu lười, không bằng con gái đầu lòng", và người ta cũng bảo là "con trai mới thực là con". Ấy vậy mà bỗng đâu chị Lành nhỏ nhắn lại lãnh cả trọng trách của "ruộng sâu trâu lười", lẫn "nam nhi hiếu tử". Bởi vì người con gái đầu lòng là chị gái thân yêu, chạm ngõ dây thì, đã bước vào đời tu. Người con trai duy nhất cũng mang "giấc mơ hiếu tử" mà dâng cuộc đời cho Chúa. Có cô em út mặn mòi thì về làm dâu nhà người. Còn sót lại người phụ nữ nhỏ bé nhất nhà, tưởng như dễ bị "ăn hiếp" nhất nhà bỗng mạnh mẽ hơn, và cứ lặng lẽ ở vậy với mẹ cha. Dần dần, từ trong gia đình, hàng xóm, rồi người trong xứ cũng nhận ra, cái ý định sắt thép của chị là ở vậy phụng dưỡng mẹ cha, là chọn ơn gọi "tu tại gia", một đời tu ẩn dật, không tên tuổi chức tước địa vị, lặng thầm chu toàn bổn phận hàng ngày, "tu đâu không bằng tu nhà, thờ cha kính mẹ ấy là thiện tu!"

Hơn 60 năm cuộc đời chị đã sống như thế. Khi về hưu, không còn được tiếp tục nghề giáo nữa, chị dành phần đời còn lại tham gia trong nhóm thiện nguyện Tín Thác đi loan truyền lòng Chúa thương xót qua những buổi cầu nguyện, chia sẻ, và làm việc bác ái.

Cứ thật lặng lẽ và nhẹ nhàng như thế cho đến khi chị bệnh nằm một chỗ, chỉ còn hiệp thông với nhóm thiện nguyện trong lời cầu nguyện và hy sinh chịu đau đớn trên giường bệnh.

Có lẽ chị cảm nhận được hết, nhưng không nói lên được. Chỉ qua ánh mắt, chị muốn nói lời cảm ơn sự quan tâm săn sóc tận tình của nhóm thiện nguyện dành cho chị. Từ khi chị được đưa vào cấp cứu trong bệnh viện, đến khi được trả về nhà, suốt hơn 7 tháng trời, chiều nào cũng vậy, dù mưa hay nắng, các bạn trong nhóm thiện nguyện vẫn đến lần chuỗi lòng thương xót với chị lúc 3 giờ chiều. Sau đó họ ở lại tắm rửa vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ cho chị, chờ đến tối họp nhau lại cầu nguyện chuỗi Mân Côi và chia sẻ Lời Chúa. Cứ như thế không mỗi một, họ làm với trọn niềm tin thác! Phở dâng chị cho lòng Chúa xót thương.

10 giờ sáng thứ hai 15-06-2015, sau khi nấc lên 3 tiếng, giọt nước mắt cuối cùng chảy trên khóe mắt, chị lặng lẽ giã từ cuộc chơi trần thế để trở về với Đấng giàu lòng thương xót, trong tiếng kinh lần chuỗi lòng thương xót của thiện nguyện viên và gia đình.

Thật xót xa khi bên chị lại là người mẹ tóc đã sương tuyết theo thời gian, một lá vàng âm thầm khóc tiễn một lá xanh. Bà cố bảo: "Đừng có than khóc ồn ào, nó không có vui đâu! Cả đời nó lặng lẽ rồi, tiễn nó đi các con phải rộn ràng lên chứ!" Bà cười. Nụ cười héo hắt đến nao lòng. Rồi bà không quên nhắc người nhà: "Có sườn bà mua rồi, nấu cháo cho thiện nguyện nó ăn. Chúng nó đưa nào cũng nhiệt huyết!"

Lúc có chúng tôi thì bà cười nói thế để xua đi bầu khí u buồn, để mọi người cùng an vui. Thế nhưng khi còn một mình, bà đứng lặng lẽ khóc thầm bên thi hài bất động của cô con gái chấp nhận sống độc thân để phụng dưỡng bà cho

đến cuối đời. Bà chưa đi đến cuối đời mà người tình nguyện sống trọn đời phụng dưỡng bà đã lìa cõi đời. Rồi đây những ngày còn lại trên dương thế, ai sẽ thay chị để chăm sóc bà? Ai sẽ thủ thi hân huyền tâm sự với bà? Ai sẽ ngồi nghe hàng giờ bà kể lại chuyện xưa với những kỷ niệm buồn nhiều hơn vui? Ai sẽ bên bà những lúc tối lửa tắt đèn? Những lần con gái bà đi công tác bác ái với nhóm thiện nguyện, bà vẫn ngồi trông cửa chờ con về, bây giờ bà ngồi vò võ ngóng chờ ai nữa đây?

Mẹ Maria đứng dưới chân Thánh Giá ôm xác con yêu, đau đớn xót xa như chịu 7 lưỡi gươm đâm thấu trái tim, nhưng Mẹ vẫn một lòng tin thác vào Chúa.

Bà cố hơn tám mươi tuổi, già yếu lợm khòm, chưa đầy hai năm đã phải ngậm ngùi tiễn biệt chồng và con gái về bên kia thế giới, nát tan cõi lòng, mà vẫn giơ hai tay lên trong tràng chuỗi lòng thương xót, run rẩy ứa lệ, lắp bắp nguyện rằng: "Lạy Chúa Giêsu, con tin thác vào Chúa!" và "Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô. Xin Cha thương xót linh hồn Maria và toàn thể giới!"

Bè ngoài cố đứng vững như thế, nhưng khi nắp quan tài đóng lại, vĩnh viễn từ đây không thấy mặt con nữa, bà đã gục xuống, bờ vai gầy xạm rung lên nức nở. Nén thương đau, bà cố bước từng bước đưa con đến nhà thờ Tân Việt để hiệp dâng thánh lễ cùng với cộng đoàn để cầu cho con bà.

Cổ quan tài trắng đơn sơ giản dị, không có trang trí

bất cứ cái gì ngoài cây thánh giá, được đặt nằm sát mặt đất. Bụi đất trở về với đất bụi. Chung quanh cỗ quan tài nhỏ bé ấy, không có vòng hoa liễn trưởng, không có cờ tang nhang đèn điện đóm, không kèn không trống. Đơn giản tối đa. Tiết kiệm tối đa. Tất cả để dành chia sẻ cho người nghèo. Và mỗi người đến thăm viếng chị, đều nhận được món quà chị dặn dò người nhà trao lại, đó là tràng chuỗi, sách, và CD bài giảng lòng Chúa thương xót. Đó là lời trần trối của chị. Cả đời đi dạy học, lương giáo viên không có là bao, nhưng chị độc thân, không chi tiêu gì, chắt chiu dành dùm để khi nằm xuống có chút gì gởi lại cho đời, để gọi là "còn một chút gì để nhớ để thương!" Và trên hết đó là lý tưởng của chị. Lý tưởng đi loan truyền lòng Chúa thương xót, dù lúc chị còn sống hay khi đã nằm xuống, như chị thánh Faustina đã nói: "sứ vụ loan truyền lòng Chúa thương xót của tôi không chấm dứt ở đời này, nhưng vẫn tiếp tục mãi trong cõi đời đời."

Một người phụ nữ độc thân, sống với người mẹ già, cô đơn, nhỏ nhoi, không có bất cứ một vai trò địa vị chức tước nào trong đạo cũng như ngoài đời, thế mà khi nằm xuống được bao người đưa tiễn. Ngôi thánh đường Tân Việt, 4g30 sáng thứ năm 18-05-2015 các hàng ghế không còn chỗ trống. Chị nằm đó trong cỗ quan tài trắng nhỏ bé đặt sát mặt đất, chỉ thế thôi, không có gì nữa, giữa cộng đoàn phụng vụ thật đông đảo, thật âm cúng, thật

hạnh phúc! Không kèn trống nỉ non âm ỉ, không cờ quạt ử rũ buồn sầu, không liễn trướng vòng hoa rườm rà. Những bài thánh ca cũng không nặng nề than khóc từ chôn u sầu. Cả cộng đoàn cùng cất tiếng ngợi ca lòng thương xót Chúa, xác tín luôn trông cậy Chúa, và cùng với chị dâng lời tạ ơn "bao la tình Chúa yêu con, mệnh mông như biển thái bình..." Bài giảng cũng không "ca tụng công đức" của người đã qua đời, nhất là không ngẫu hứng biến bài giảng lễ an táng thánh bài "điều vắng", thành bài "kể công kể lênh", kể lễ công trạng của người đã khuất, ca tụng thành tích quá mức đến nỗi người nghe phải đỏ mặt! Tất cả cử hành phụng vụ lễ an táng chị chỉ quy về một điểm duy nhất: "Lòng Chúa Thương Xót", với bài ca được luôn hát trong những ngày chị nằm xuống:

"Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng nơi Chúa.

Lạy Chúa Giêsu, con tin thác vào Chúa,

Vì ngoài lòng Chúa xót thương,

Không còn nguồn hy vọng nào.

Chúng con đặt vào Chúa, lòng tin thác của mỗi chúng con..."

Xin dùng lời của thánh nữ Faustina để nói lên cuộc đời của chị Maria Trần Thị Lành, một lá xanh rơi xuống thật khê khàng:

“Suốt cuộc đời, con muốn làm một áng hương trầm âm ỉ ngọn lửa để làn hương được ngát tỏa lên Chúa và làm Chúa được thỏa nguyện... Tâm hồn con cảm thấy mọi hy sinh nhỏ bé đều thấp lên ngọn lửa tình yêu cho Chúa, nhưng một cách âm thầm và kín ẩn để không ai có thể nhận ra.”

*Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác
Lòng Chúa Xót Thương*

**Đôi lời thành kính chia sẻ nỗi mất mát với gia đình và cha Giuse Trần Đình Long, thuộc Dòng Thánh Thể Việt Nam. Cầu mong chị Maria Trần Thị Lành, chị ruột của cha, hân hoan hưởng ân sung trong đại dương lòng thương xót Chúa.*

(thoại với Chị)

60 năm, chị từ già gian trần
Trở về diện kiến Chúa bình an
Các em thiện nguyện luôn ghi nhớ
Hẹn ngày đoàn tụ bên Chúa Thương

- Thân xác chị, nay gởi lòng đất mẹ
Bụi tro bất toàn, chẳng dám khoe
Đời người sinh tử phải hư nát
Trông chờ Lòng Chúa xót thương thôi.

Nguyện ước của chị, Tín Thác nghe
Chúng em sẽ nguyện làm việc thiện
Cùng những tấm lòng biết sẻ chia
Giúp đỡ bao cảnh cơ nhỡ hèn

- 60 năm thắm thoát, giờ xa vắng
Nằm dưới nấm mồ chị lạnh băng
Hương trầm dâng Chúa lần theo chuỗi
Nguyện cầu cho chị sớm vinh thăng

Nguyện cầu cho chị mãi yên vui
Bên lòng thương xót Chúa từ bi
Giữa triều thiên quốc chị cất hát
Chúc tụng Đấng thánh Lòng xót thương

nhóm Thiên Nguyên Tín Thác
thực hành bác ái theo nguyên ước của chị Maria

HẠT GIỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT

Chị Lành - một thiện nguyện viên của Tín Thác nằm đó, mắt nhắm nghiền, miệng khẽ mỉm cười và khuôn mặt thanh thản đến vô cùng. Chị đợi chờ khoảnh khắc Thiên Chúa đến đưa chị về bên lòng Chúa xót thương đời đời. Cả một đời đau đáu cho những ước nguyện bác ái, đến lúc gần nhắm mắt xuôi tay, tâm nguyện chị để lại cũng không gì ngoài những gửi gắm hãy nối tiếp hành trình mà chị và nhiều người khác đã đi qua. Một hành trình lạ lùng, lắm lúc đông vui, có khi lại quá đỗi cô độc nhọc nhằn. Đó là hành trình của hạt giống ra đi gieo rắc Lòng Thương Xót bằng những hành động bác ái sẻ chia đến người nghèo, người bất hạnh...

• Một Trăm Năm Trồng Người

Chị là một giáo viên, làm sứ mạng "trăm năm trồng người", đó đã là một công việc rất đẹp rồi. Cả tuổi trẻ của chị dành trọn vẹn cho những đứa học trò. Chị dịu dặt, nâng niu, dạy chúng từng con chữ, trao cho chúng hành trang vào đời không chỉ là một mớ kiến thức, một chồng giấy khen,

nhưng còn là cách sống làm người cho đúng nghĩa của một con người, như bài hát mà chị vẫn dạy các học trò:

"Đời ta chỉ sống có một lần thôi, cho nên cuộc sống quý giá vô cùng. Phải sống sao cho xứng để chết đi không còn oán than gì. Chỉ thấy sung sướng khi đời mình cống hiến cho anh em!"

Những ngày nghỉ hưu, chị dành thời gian cho những công việc bác ái âm thầm, khoác lên mình sắc đỏ của thiện nguyện Tín Thác – Cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa – chị miệt mài không ngại vất vả nắng mưa, lặn lội theo đoàn đi làm hạt giống gieo rắc lòng thương xót.

Một ngày chị ngã bệnh vì một khối u trong não. Căn bệnh đến bất ngờ khiến chị ngã quy nhanh chóng. Nằm thiếp trên giường bệnh 7 tháng trời, chị chỉ còn nhận biết thế giới qua bài giảng lòng thương xót Chúa từ cái máy MP3, mang theo những câu chuyện bác ái vào trong tiềm thức. Cứ nghe đến đoạn nói về hoạt động bác ái của nhóm Tín Thác, nước mắt chị lại vô thức chảy dài.

Nay Chúa đã đón chị về rồi, nhưng những thành viên Tín Thác không đành nước mắt ủy mị khóc than, làm phiền lòng người đã khuất. Thế theo nguyện vọng suốt đời mà chị đã chọn con đường bác ái và hy sinh, gia đình chị đã quyết định không nhận hoa và quà trong đám tang chị Lành, mà xin chuyển hết thành của bác ái thiện nguyện.

Sau "7 Đêm Nguyện Cầu" khẩn xin Chúa xót thương đưa chị Maria Lành về bên lòng thương xót Chúa, hôm nay nhóm thiện nguyện Tín Thác lại sốt sắng lên đường mang theo phần tiền phúng viếng từ bà con thân hữu bạn bè trong và ngoài nước đã gửi trong đám tang của chị, để thực hiện nguyện ước của chị, tiếp tục công tác thiện nguyện "một trăm năm trồng người", giúp đời, giúp người, biến thành những hạt giống gieo rắc lòng thương xót.

• **Biến Đau Thương Thành Hành Động**

Sáng sớm Chúa Nhật đẹp trời, sau giờ kinh nguyện cầu cho chị, đoàn xe 7 chiếc honda chở 14 thiện nguyện Tín Thác mang theo phần quà bác ái và những món quà tinh thần là tràng chuối, sách, CD, máy nghe bài giảng lòng thương xót Chúa. Mục tiêu của nhóm là 6 Mái Ấm rải rác ngoại ô thành phố, nơi đang

cư mang các em mồ côi, người tật nguyền, người cơ nhỡ, người già neo đơn, bị gia đình bỏ rơi. Khi biết tin nhóm thiện nguyện đến thăm, mái ấm nào cũng rất hân hoan vui mừng, vì hiếm khi các em, các cụ ở đây có dịp được nhìn ngắm dung nhan Chúa thương xót một cách cụ thể, gần gũi như thế.

Nhìn ánh mắt long lanh sáng lên niềm vui của các em nhỏ ở mấy mái ấm khi được ẵm bế, xoa đầu, ân cần vỗ về trò chuyện hỏi han... thiện nguyện viên hiểu rằng tất cả những nỗ lực của mình dành cho các em vẫn là quá ít so với những thiệt thòi mà các em đang gánh chịu.

Chợt xót lòng khi nhớ về các em con nhà giàu thành thị, nhiều em suốt ngày bị ba mẹ nhốt trong nhà khóa cửa rào kín mít, vì họ còn bận đi làm. Mấy đứa nhỏ bị “mồ côi” suốt ngày chỉ biết trò chuyện với màn hình tivi nhấp nháy,

hoặc dán mắt vào màn hình vi tính với mấy băng đĩa siêu nhân bạo lực, trò chơi điện tử, và một đồng truyện đọc đến cận thị mà bố mẹ chẳng hay biết. Thật tội nghiệp! Chúng "mồ côi" trong chính căn nhà của cha mẹ mình.

Dù vậy các em đó vẫn còn may mắn, vì đến tối chúng lại được bù đắp bằng sữa ngoại, đồ ăn ngon, chăn êm nệm ấm. Còn các em ở những mái ấm này thảm thương hơn nhiều, các em chẳng biết mặt người thân ruột rà mình đã nhiều năm. Dù các nữ tu, các cộng tác viên mái ấm đã dành trọn tình yêu của mình cho các em, nhưng vẫn khó có thể lấp đầy khoảng trống mệnh mông do việc không có tình yêu từ bố mẹ mang đến.

Và còn những người già, người tàn tật đang nằm bẹp trên những chiếc giường kia ngày này qua ngày khác, xã hội, giáo hội có còn nhớ đến họ không? Hay gia đình và người thân đã quên mất họ từ lâu lắm rồi? Những bất hạnh nào đã giáng xuống trên đầu, đẩy những người này phải tìm đến những mái ấm mà tá túc? Có ai đưa tay cứu vớt họ đang đắm chìm trong biển khổ trần gian này? Có ai cho họ cảm nhận được lòng Chúa thương xót bằng những hành động cụ thể, việc làm thiết thực, hơn là những lời nói suông, những bài giảng nặng lý thuyết mang tính giáo điều, những biểu ngữ, phong trào rầm rộ chỉ để ghi tên trong danh sách ân nhân to đùng mà tấm lòng nhỏ xíu xiu... Những câu hỏi ấy cứ quanh quẩn mãi trong đầu những người thiện nguyện hôm nay. Đời vẫn còn nhiều hoàn cảnh trớ trêu, những nghịch lý muôn đời không có lời giải. Khi mà sự đau khổ vẫn còn tràn ngập trên thế gian, sức con người hạn hẹp, biết làm sao cho hết những bất hạnh còn đầy rẫy trên đời? Điều đó chỉ có thể khi con người biết quay về với lòng thương xót của Chúa với trọn niềm tín thác, và thực hành lòng

thương xót với tha nhân, đặc biệt với những người đau khổ, nghèo đói, khát khao được xót thương.

Nhưng dù sao niềm vui khi những phần quà được trao đến tận tay những con người còn thiếu thốn cả vật chất lẫn niềm vui sống trên đời cũng thật có giá trị. Những đứa trẻ mân mê gói quà trên tay. Các em ngây thơ hỏi: “Mấy cô ơi, quà này từ đâu vậy ạ?” Mấy chị thiện nguyện mở điện thoại cho các em xem hình một người phụ nữ có nụ cười hiền, mặc áo Tín Thác – đó là hình chị Maria Lành. Họ chỉ cho các em biết quà bác ái hôm nay có được là từ mong ước của cô giáo này. Cô ấy giờ chắc ở trên Thiên Đàng cạnh Chúa Giêsu rồi, nhưng vẫn nhìn xuống thế gian này, nhìn các em vui tươi như vậy, hẳn cô phải vui lắm. Các em nhớ cầu nguyện cho cô ấy nha!

Vậy đó, chỉ có sức mạnh của tình yêu thương mới có thể đem con người đến gần với nhau như thế. Mấy đứa nhỏ cũng như những người nhận quà hôm nay chắc hẳn chưa gặp chị Lành bao giờ, nhưng tất cả đều thấy thân quen lắm, giống như ngay lúc này, người giáo viên thích làm bác ái ấy vẫn đang hiện diện nơi đây, cùng với thiện nguyện Tín Thác đi gieo trồng hạt giống lòng thương xót.

• Để Những Hạt Giống Được Trổ Hoa

Tâm nguyện của chị Lành không chỉ dừng lại ở những việc làm bác ái, tâm nguyện cao cả nhất mà chị từng tâm sự với thiện nguyện, đó là dành trọn tâm hồn, dành trọn cuộc đời này, và cả đời sau để bước đi trên con đường loan truyền lòng Chúa xót thương.

Những ngày chị nằm đó trong bạo bệnh, chính những bài giảng và chứng nhân lòng Chúa thương xót, chính những chuỗi kinh lòng thương xót và những buổi thiện nguyện Tín Thác họp nhau cầu nguyện chia sẻ Lời Chúa

từng đêm, đã níu kéo chị ở lại với cuộc đời, đã tiếp sức sống cho chị như một phép nhiệm màu, để chị ở lại với nhóm được đến 7 tháng, bất chấp cơn bệnh nan y mà theo bác sĩ là “thời gian sống chỉ tính bằng giờ bằng phút”.

Thế nên, ngoài những phần quà bác ái là lương thực và nhu yếu phẩm, theo nguyện ước của chị Lành, chúng tôi cũng trân quý gửi tặng đến các mái ấm những chiếc máy nghe bài giảng lòng Chúa thương xót, người bạn đồng hành với chị Lành trong suốt thời gian nằm trên giường bệnh; những tràng chuỗi mân côi, chuỗi lòng thương xót do chính tay những bạn trong nhóm đan kết; và những sách ảnh lòng Chúa thương xót.

Tín Thác chợt nhớ đến bài hát về hạt lúa mì:

"Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất không chết đi, không thối đi, thì nó chỉ trơ trọi một mình thôi.

"Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất mà chết đi và thối đi, thì nó mới sinh ra nhiều bông hạt.

Con biết thế, con biết thế, và con muốn con chết đi như hạt lúa mì.

Là con chết, là con chết, con chết đi cho anh em con..."

Hạt lúa mì Giêsu phải chịu mục nát trong đất, thì từ đó mới trở sinh ơn cứu độ. Hạt thóc cất mãi trong kho thì nó sẽ mốc mòn theo thời

gian mà thành vô dụng vô loài. Hạt lúa Maria Lành dù không còn ở đời này, nhưng công việc chị đã làm, những lời trần trời chị để lại trước lúc chia lìa thế gian, đã được thiện nguyện Tín Thác thực hiện, làm cho hạt giống lòng thương xót được gieo vãi nơi những mảnh đời bất hạnh. Sự ra đi của chị làm các thiện nguyện đau buồn, nhưng không suy sụp, trái lại đã khơi nguồn cảm hứng để thiện nguyện hôm nay có một chuyến đi thiết thực và ý nghĩa. Xác thân nào rồi cũng hư nát trong cát bụi, nhưng ước muốn, hoài bão, lý tưởng của những con người đã chọn con đường theo chân Lòng Xót Thương của Thiên Chúa sẽ còn mãi, và sẽ càng được lan rộng ra đến vô biên...

Sau một ngày mệt mỏi rong ruổi qua 6 mái ấm trao tặng những món quà của lòng thương xót, dù rất mệt, nhưng ai trong đoàn cũng nở nụ cười tươi tắn mãi nguyện.

Trên hành trình loan truyền lòng Chúa Thương Xót của thiện nguyện Tín Thác, có một hạt thóc vừa rụng xuống, mục nát, tan biến đi, để lại trên cánh đồng bao la bat ngát

những hạt giống lòng thương xót đã nhú mầm, chờ ngày trở sinh hoa trái...

*Thiện Nguyện Tín Thác
Ngoại Thành 2015*

nhóm Thiện Nguyên Tín Thác
thực hành bác ái theo nguyên ước của chị Maria

TRÒN MỘT ƯỚC NGUYỆN

Vào đầu tháng sáu, năm ấy... Có một cô giáo sống độc thân chăm sóc mẹ già, khi nằm trên giường bệnh, cô có một nguyện ước là ; khi nhắm mắt lìa đời, cô sẽ để lại toàn bộ đồng lương hưu chắt chiu của mình giúp đỡ cho các em học sinh tận vùng sâu vùng xa.

...Và, vào đầu tháng bảy, cũng năm ấy. Được sự chia sẻ của những tấm lòng bác ái, cùng nhóm thiện nguyện Tín Thác làm tròn ước nguyện của người cô giáo ấy. Chúng tôi đã lên đường trao 240 học bổng Lòng Chúa Thương Xót cho những học sinh nghèo hiếu học trong giáo phận Long Xuyên, tỉnh An Giang (vùng tứ giác Long Xuyên).

Sáng Chúa Nhật 5-7-2015, nắng thật đẹp hòa cùng với tiếng cười rạng rỡ ngây thơ của trẻ thơ. Tại hội trường tòa Giám Mục Long Xuyên,

cha Huỳnh Phước Lâm, tổng đại diện giáo phận Long Xuyên, đã tận tình giúp đỡ nhóm thực hiện nguyện ước của cô giáo Maria, một thành viên trong nhóm thiện nguyện Tín Thác, rất sùng kính lòng Chúa thương xót.

Mời bạn cùng chúng tôi nghe đôi câu chuyện của cuộc sống...

Chị Tuyên đến từ một xóm ấp cách đây 37 cây số, ngơ ngác trước cổng tòa Giám Mục. Thiện nguyện viên hướng dẫn chị vào hội trường. Chị ngơ ngác cũng phải, bởi chị cả đời chỉ biết đồng đất quê nghèo dù chị không có cuộc đất chọi chim. Cuộc đời công nhân làm thuê lột vỏ tôm, chị sống trong tình trạng "giật đầu cá, vá đầu tôm", mần ngày nào biết ngày đó. Hai đứa con, chị ráng cho học, cũng được một đứa lớp 10 và một đứa lớp 3. Chị thầm xin với Chúa mỗi ngày, sao cho có thể nuôi chúng lớn khôn có chữ nghĩa đỡ cực hơn đời cha mẹ.

Vậy mà sáu tháng trước, người chồng chị bỏ đi biệt tích biệt tăm. Điều tiếng đã khổ, mà khổ nhất là giờ mất một tay lao động trong nhà, thiếu trước hụt sau. Đứa lớn học lớp mười gầy như thân cau bị đột sâu ăn, nó tính chuyện nghỉ học, kiếm việc phụ mẹ nuôi em. Chị khóc chạy tới cầu cứu cha sở. Vừa may có học bổng Lòng Chúa Thương Xót, cha sở xét duyệt cho chị gửi danh sách về tòa Giám Mục. Vậy là con bé Như Ý không phải bỏ học non. Nó có ước mơ làm cô giáo mần non về phục vụ các em ngay nơi xóm nghèo của mình. Hạt giống lòng thương xót gieo hôm nay, sẽ nảy mầm mai sau.

Và đây là tâm sự của cha sở giáo xứ Vĩnh Nhuận khi dắt đoàn con dại của mình lên tòa Giám Mục nhận học bổng:

"Giáo điểm chúng tôi cách đây bốn mươi cây số, nằm giữa cánh đồng chơ vơ. Đây là giáo điều mới nhất của giáo phận Long Xuyên, vì mới thành lập được bảy năm. Nhìn đâu cũng thấy cái khó. Cái khó nhất là sự thiệt thòi của những em ở vùng sâu vùng xa. Các em học cấp 2 trường làng, khi lên cấp 3 phải đi học cách nhà mười mấy

cây số. Chỉ cần không có cái xe đạp là sự học bị cắt ngang rồi. Thêm cái thời bây giờ, ở quê công ăn việc làm không có, người trẻ bỏ làng đi làm ăn xa, còn lại toàn con nít với ông bà già. Có nhiều khó khăn khiến trẻ nó ngán ngang, ngừng sự học. Nghe cha Tổng Đại Diện báo nhóm thiện nguyện Tín Thác dành cho xứ này 30 phần học bổng, tôi mừng không ngủ cả đêm. Thôi thì Chúa đã thương xót, xin xót thương thêm, tôi mạnh dạn ngỏ lời xin thêm 2000 cuốn tập và 2000 cây bút làm cái vốn giữ chân con cái tới trường, và đã được nhóm Tín Thác đáp ứng ngay. Tạ ơn Chúa!"

mừng 60 năm linh mục, 40 năm giám mục trong âm thầm, không tiệc tùng linh đình, không lễ lạc rình rang, không cờ quạt, không kèn không trống, không diễn văn ngợi ca công

Không ai biết khi hội trường tòa Giám Mục trên lầu bốn rộn ràng tiếng trẻ thơ, thì ở hiện tầng trệt tòa Tổng, có một cụ già gần 90 tuổi mặc áo chùng đen lặng lẽ ngồi lần chuỗi cầu kinh, đợi bước chân con cái thiện nguyện tới nơi này. Đây là Đức Giám Mục Bùi Tuần, cây cổ thụ của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, người vừa mới

đức, không vòng hoa tôn vinh cá nhân. Một buổi lễ mừng thật đơn sơ nhẹ nhàng nhưng thấm đượm tình Chúa tình người, đúng tinh thần Tin Mừng và linh đạo lòng Chúa thương xót.

Và trên lầu hai của Tòa Giám Mục, đức cha Trần Xuân Tiếu, người cha chung của giáo phận, đã quyết định rời giường bệnh đến với đoàn con, dù chỉ đủ sức trao tặng trung một vài phần học bổng cho đám trẻ nó mừng. Dự định là thế, nhưng niềm vui của đoàn con, hạnh phúc từ những đôi mắt long lanh hồn nhiên tay cầm học bổng, tay ôm tập vở, và trái bong bóng rực rỡ sắc màu đã giữ chân cha gần suốt buổi lễ. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán người cha chung của giáo phận Long Xuyên, đám con không khỏi bồi hồi.

Câu cuối cùng tâm huyết khi trở lại giường bệnh là tình cảm cha dành cho nhóm thiện nguyện Tín Thác:

"Suốt cuộc đời, cụ thể là hơn mười năm lãnh tác vụ Giám Mục ở Long Xuyên, cha khao khát muốn nâng tầm dân trí cho đồng bào nghèo. Bởi vì nghĩ cho cạn cùng, chỉ có thể cái nghèo mới được đẩy lui hiệu quả. Cha rất vui vì nhóm thiện nguyện các con đang thực hiện khát khao này qua việc trao 240 học bổng Lòng Chúa Thương Xót cho các em học sinh nghèo hiếu học trong giáo phận. Các con hãy tiếp tục ra đi, đến các vùng sâu vùng xa, nương vào lòng Chúa thương xót, mà làm tốt việc nâng tầm dân trí cho đồng bào nghèo. Sẽ nói thế nào với Chúa đây, khi ta nhận được biết bao hồng ân từ Lòng Chúa Thương Xót, tôn vinh lòng Chúa Thương Xót, mà lại không thực hành lòng thương xót bằng việc nâng đỡ sẻ chia với anh em đồng bào khi họ còn chìm trong thấp kém, thiếu thốn cả tinh thần lẫn vật chất!"

Bịn rịn chia tay, nhóm thiện nguyện gởi lại Đức Cha 100 máy nghe "300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót" và

2000 chuối tròng hạt, chuối lòng thương xót để Đức Cha chia sẻ cho giáo phận.

Trong tòa Giám Mục, nơi hội trường lâu bốn, đang tung bừng màu sắc và rộn ràng tiếng cười của tuổi thơ. Cha Tổng Đại Diện áo trắng đầm mồ hôi hòa cùng thiện nguyện sắc áo đỏ và các em học sinh tay cầm học bổng, một món quà và thêm một quả bóng bay, tất cả chung lời ca điệu múa: "Trời ta, ta đứng! Đất ta, ta ngồi! Ta hân hoan

ca ngợi Lòng Thương Xót Chúa..."

Và cha còn ân cần dặn dò: "Chúng con nhớ nhé! Bên trên chồng tập vở và đồ chơi là cái bao thơ có học bổng cả triệu đồng trong đó. Con nào có bố mẹ đi theo thì giao cho bố mẹ giữ. Con nào không có cha mẹ đi cùng thì cất riêng vào túi cho kỹ nha!"

Cha còn đang nói thì có chú nhỏ rụt rè kéo gấu áo cha tổng: "Thưa cha, con được nhận tới hai bao thơ, con xin gửi lại một chiếc!"

Cha tổng, các cha, giáo lý viên, thiện nguyện viên và cả hội trường ngạc nhiên. Trẻ em có Lòng Chúa Thương Xót sao mà dễ thương, sao mà đáng trọng thế! Em nghèo mà không tham, có lòng tự trọng, đã biết nghĩ dù được tặng dư nhưng không phải là phần của mình thì nên trả lại. Hoa

trái của lòng Chúa thương xót chính là đây, nơi cậu học trò nghèo Long Xuyên học giỏi và trung thực. Có một thể hệ như thế, giáo hội sẽ ngày một phát triển dù còn nhiều gian lao thử thách.

Làm sao có được một giáo hội trẻ trung năng động nếu những người giàu mà vẫn còn tham; nếu những người có của thì sống ích kỷ chỉ lo cho bản thân mình; nếu những người có chức tước địa vị thì hống hách lạm quyền thích phô trương biểu diễn, chèn ép bắt nạt kẻ thấp cổ bé miệng; nếu những người lãnh đạo chỉ quan hệ đi lại tiệc tùng lễ lạc với người giàu có, với những đại gia, mà chẳng lưu tâm chăm sóc người nghèo khó, trẻ nghèo hiếu học và những phận người bất hạnh hẩm hiu bị bỏ rơi...

Khi có ý tưởng trao học bổng Lòng Chúa Thương Xót đến cho các em học sinh nghèo hiếu học thuộc giáo phận Long Xuyên, thực sự cha linh hướng và cả nhóm Tín Thác không biết sẽ thực hiện như thế nào. Bài toán không có lời giải, cho nên chỉ biết làm hết sức mình, rồi phó thác cho Chúa, để Chúa lo liệu sắp xếp, miễn sao món quà được trao tận tay các em.

Quả thật Chúa đã ra tay. Chúa đã ban cho hơn cả mơ ước. Sức mạnh của lòng Tín Thác thật diệu kỳ!

Học bổng được Tòa Giám Mục phân phối đồng đều hợp lý đến từng giáo xứ theo đúng tiêu chuẩn học sinh nghèo hiếu học từ cấp 1 đến cấp 3. Chứng Nhận Học Bổng được Đức Giám Mục và Cha Xứ đóng dấu chứng nhận. Các em đến nhận học bổng ngay tại Tòa Giám Mục, đúng giờ rất trật tự lễ độ và dễ thương. Thiện nguyện Tín Thác tài trợ toàn bộ chi phí đi lại của các em. Trên sân khấu hội trường Tòa Giám Mục nổi bật hàng chữ: "Học Bổng Lòng Chúa Thương Xót-Nhóm Thiện Nguyện Tín Thác" với rực rỡ bong bóng đủ mọi sắc màu.

Cha tổng đại diện, cha phụ trách truyền thông của giáo phận, các cha xứ, các giáo lý viên đã rất vất vả chuẩn bị sắp xếp mọi sự chu đáo. Tất cả vì đàn em thân yêu, vì tương lai của Giáo Hội, của Xã hội, vì lòng Chúa xót thương...

Nắng trưa kéo về thăm đượm mồ hôi trên từng thien nguyện viên, rời thành phố từ 3 giờ sáng, ròn rã 6 tiếng trên xe, đến nơi là lao vào công việc, mệt như thế đó, nhưng nhìn đám trẻ tung tăng học bổng ra về nói cười tíu tít bên cha mẹ bạn bè, bỗng chốc mọi người thấy nhọc mệt tan biến. Vào trong nhà nguyện tòa Giám Mục, cả nhóm thăm lặng nguyện cầu tạ ơn lòng Chúa thương xót và Mẹ Maria đã cho một trải nghiệm thật tuyệt vời, rất khó diễn tả thành lời...

Khi không diễn tả thành lời được, thì một bạn mở trên mạng, nhận được một sẻ chia của một ai đó, thay cho "lời muốn nói":

"... Cuộc sống ngày nay đã phát triển, con người được sống đầy đủ hơn, nhưng vẫn còn đây đó những mảnh đời bất hạnh, đau thương. Dòng đời lắm gian truân, nhiều phong ba bão táp, nên sẽ luôn có người ngã xuống, có người thất bại... có người biết tự mình đứng lên, cũng có người sẽ không bao giờ muốn gượng dậy. Nói thì dễ, nhưng để tự đứng dậy khi đã ngã xuống, thì không phải ai cũng làm được. Khi đó, ta sẽ mong mỗi có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay ta, kéo ta lên để ta bước tiếp trên con đường phía trước.

"Và bàn tay đó, không hoa mỹ, không trù tượng như trong văn thơ đâu. Đơn giản: đó là tình yêu, là lòng thương xót. Tình yêu thương con người, lòng xót thương đồng loại, là sức mạnh giúp ta đứng lên. Tất nhiên, không phải tình yêu đó sẽ làm cho bạn bất tử, làm cho bạn không bao giờ

vấp ngã, làm cho bạn hết đau khổ, nhưng nó sẽ che chở ta, làm cho ta ấm lòng, làm cho ta có thêm niềm tin vào cuộc sống này hơn. Để có được tình yêu đó, không phải là điều khó. Nếu ta biết giúp đỡ, chia sẻ tình yêu của mình cho người khác, thì sẽ có người khác lại giúp đỡ ta, san sẻ tình yêu cho ta.....

“Thấy ai đói rách thì thương. Rét thương cho mặc, đói thương cho ăn. Trong đời sống xã hội, hoàn cảnh con người dễ thay đổi, khi thành công, khi thất bại. Những lúc thất bại mới thấm thía, khát khao sự giúp đỡ của người khác, mới tận cùng thấu hiểu nỗi cô đơn, tuyệt vọng khi bị người đời bỏ rơi. Nếu mỗi cá nhân biết “thương người như thể thương thân” thì cuộc sống xã hội sẽ tránh được mầm mống chia rẽ, xung đột, xây dựng được tình tương thân, tương ái. Điều đó đủ cho thấy lòng nhân ái hay tình cảm nhân đạo chính là một phẩm chất tốt đẹp mà mỗi cá nhân cần phải có để lấy đó làm nền tảng xây dựng nên một xã hội bình đẳng, công bằng và bác ái. Cũng phải thấy rằng thờ ơ trước nỗi đau của kẻ khác là một thái độ ích kỉ, vô cảm, vô lương tâm..... Xin mời vào Website muoichodoi.info để xem hình ảnh chân thực của nhiều nhân chứng sống đã phản ánh rõ nét nhất những gì đã chia sẻ yêu thương tới đồng bào mình... Đó là nhiều sự tận tụy, hy sinh, chia sẻ chứ không phải ban phát tình yêu thương tới những con người khốn khổ. Đó là những hành động thực tế chứ không chỉ là thương miệng thương môi...”

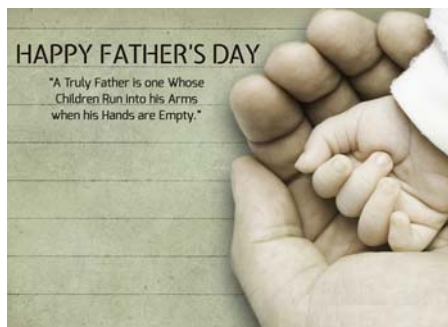
Hồn linh hồn chị Maria đã có thể mỉm cười. Ước nguyện chị để lại, Tín Thác đã thực hiện trong hoan lạc hải hà của LÒNG CHÚA XÓT THƯƠNG.

Thiện Nguyên Tín Thác
Long Xuyên 2015

Chứng Nhân Lòng Chúa Thương Xót

VIẾT CHO NGÀY CỦA CHA

Những người cha trong câu chuyện dưới đây, họ đều có những người con yêu dấu và rất đặc biệt. Dù mỗi câu chuyện đều có những kết thúc lạ thường, có những kết thúc sâu bi đến buồn thảm. Nhưng qua đó, vẫn bật lên thông điệp tuyệt vời mà thánh cả Giuse hai ngàn năm trước đã truyền tải: “Người cha, người chồng luôn là hy sinh cho người mình yêu được hạnh phúc”.

Trên bước đường loan truyền lòng Chúa thương xót mà nhóm thiện nguyện Tín Thác đã đi qua, mỗi số phận, mỗi cuộc đời, đều hằn lên bóng dáng người cha. Bóng dáng ấy khắc khổ, âm thầm, có đôi chút cộc cằn và khô khan. Nhưng sau tất cả những vẻ bề ngoài ấy, hiện lên nguyên vẹn trái tim đầy lòng thương xót dành cho những người thân của mình, không thua kém gì những người mẹ...

• "Nó Không Hiểu Tấm Lòng Của Người Cha..."

Sau một ngày phu hồ vất vả và dành vài li chén tạc chén thù với đồng nghiệp, bác Sáu liêu xiêu về căn nhà nhỏ trong góc hẻm tối tăm. Không buồn ngắm đứa con gái đang lúi húi dọn cơm, ông lảo lảo lên giường ngủ mê mết. Con gái buồn và tủi thân. Nó trách bố đã nhiều năm nay suốt ngày

chìm trong rượu chè, nhiều khi giật mình không biết con mình năm nay bao lớn?

Con gái nay đã khôn lớn rồi...

Nhưng, em gái ơi, em cũng đừng quên rằng – chính tay bố em đã nuôi em từ lúc em mới bốn tháng tuổi, ngày mà mẹ em rời bỏ gia đình theo tiếng gọi của ái tình, em còn nằm ngửa đó khóc đỏ mặt đỏ mày. Hai người chị ngày ngày đun nước đút cơm em ăn. Bác Sáu chạy không thiếu mặt một nhà nào trong khu xóm nhỏ, xin từng muống sữa để nuôi em qua được những ngày tháng thiếu sữa, thiếu hơi người mẹ. Bàn tay sần sùi đầy sẹo mà bây giờ vẫn hay bị chê là... nồng mùi rượu, mười tám năm qua vẫn chăm sóc em dịu dàng và đầy đủ như bao bạn gái khác trên đời.

Hai mươi tuổi, em vấp ngã. Con vấp ngã đầu đời làm cô gái trẻ choáng váng. Một tên đàn ông nào đó làm tổn thương em. Tương lai của em mù mịt như cảnh em khóc ngất chiều nay. Bác Sáu không nói gì, chỉ đi ra đi vào. Lát sau bác cầm cây rựa, dự tính sẽ đi tìm và chém chết gã trai đó vì đã làm con gái mình ra nông nổi này.

Mẹ đỡ đầu của em là một thiện nguyện Tín Thác biết chuyện chạy sang, vội vàng kéo người cha đó ra một mái chùa để trấn tĩnh lại. Chị bảo, anh trả thù cũng không được gì, rồi người chết, người vào tù, chỉ làm cháu nó thêm khổ. Chuyện gì đã lỡ rồi đâu cứu vãn được, quan trọng là chăm lo cho con gái qua được cơn súp đổ này. Bác Sáu lặng thinh không nói thêm lời nào, chỉ lặng thầm về sửa lại cho con gái mình cái phòng cho thơm mát. Xóa bỏ hết dấu vết của những gì gọi lên đau khổ nơi con gái mình.

Sau biến cố ấy, con gái đòi ra riêng, bác Sáu không cho. Con gái giận và không nhìn mặt bố.

Một thiện nguyện Tín Thác là hàng xóm của bác sang trò chuyện, bác bảo, lời nói nhỏ như gió thổi: “Nó

không hiểu được tấm lòng của người cha! Tôi chỉ muốn che chở bảo vệ nó thôi. Nó ở nhà mà còn bị như thế, giờ ra đời tự lập người ta sẽ đập cho nó như tử. Dù sao thân già này cũng có thể bảo vệ nó đôi chút... Tôi nuôi nó từ tấm bé tôi biết chứ... Khi nào nó chững chạc, đủ lông đủ cánh, tôi sẽ để cho nó tự bay đi..."

Con gái trốn sau bậc cửa nghe hết được câu chuyện, hai hàng nước mắt chảy dài...

• "Ước Gì Tôi Chịu Hết Những Đớn Đau Thay Cho Con Tôi..."

Đằng sau cánh cửa cách ly của Khoa Nhi Bệnh Viện Ung Bướu – bé Phan Minh Trường nằm thiêm thiếp với một đồng dây nhợ trên người. Thằng bé mới chín tuổi đầu mà đã mắc bệnh ung thư xương hết tám năm, mổ xẻ không biết bao nhiêu lần. Nay thì em đang bước vào đợt hóa trị mới đầy may rủi, quyết định chuyện sinh tử của em sau này...

... Một tháng trước, nhà một thiện nguyện viên có việc cần sửa chữa lại, một người hàng xóm nói nhỏ: "Gọi ba bé Trường làm đi. Con nó bệnh ngặt, gọi nó làm cho nó có đồng ra đồng vào mà mua thuốc cho thằng nhỏ!..."

Sáng sớm người đàn ông ấy xuất hiện, làm lúi với bộ dạng bê bết mồ hôi. Chắc hẳn anh cũng vừa chạy từ một công trình nào đó gần đây. Người thiện nguyện muốn hỏi thăm về bệnh tình của đứa trẻ mà thấy anh lúi húi làm chẳng nói câu gì, nên đành thôi.

Tín Thác thiện nguyện hỏi thăm hàng xóm mới biết nhà bé Trường. Tìm đến thăm, trò chuyện hồi lâu được biết em bị ung thư xương từ hồi một tuổi. Đi học qua được lớp một thì bệnh trở nặng. Thế là từ đó em chỉ còn biết bốn bức tường nhà, bốn bức tường phòng bệnh, và những cơn đau của bệnh ung thư dai dẳng...

Cha em làm thợ hồ miệt mài. Ai kêu gì làm nấy, bất kể việc gì, miễn có thể vất sức lao động ra để đổi cho con mình lốc sữa, hộp thuốc, người cha ấy không nề quẩn. Nhà cửa gia sản có bao nhiêu, người cha ấy cũng đã bán hết để lo chạy thầy chạy thuốc cho con. Thằng bé cứ vật vờ mỗi tháng ghé bệnh viện một lần. Mẹ em phải nghỉ làm ở nhà chăm con, thành ra chỉ còn cha em phải lao động cật lực để nuôi vợ, nuôi con, nuôi thuốc, nuôi bác sĩ...

Người cha đau khổ ấy gặp thiện nguyện viên nói chuyện một hồi là nước mắt muốn chảy ra, anh bảo: "Ước gì tôi có thể chịu hết những đòn đau của con mình. Nhìn nó oằn người đau đớn trong vòng tay mình, thấy xót xa, đau thắt lòng thắt dạ!..."

Hôm sau thiện nguyện viên ghé lại thì biết em vừa nhập viện để truyền một đợt hóa chất mới. Sữa bánh, quà thiện nguyện viên đem tới phải gửi lại cho bà nội, "Con ơi! mau khỏe để về nhận quà nhé!"

... Bé Trường vẫn nằm thêm thiếp đó với đồng dây dợ. Đợt truyền hóa chất lần này bác sĩ bảo sẽ truyền thuốc mới, cơ hội qua được chỉ 50-50. Hai vợ chồng nghe tin mà rụng rời. Người vợ ngất lịm trong vòng tay chồng. Anh cứ làm bầm cầu khẩn: "Xin bất cứ Đấng nào quyền năng ngự trên trời dưới đất, hãy cứu con tôi!..."

Đêm đó, bé Trường ra đi. Em không còn phải chịu thêm một ngày đau đớn nào nữa. Chúa Thương Xót đã cất em về với Ngài, cất đi mọi khổ đau, mọi bất hạnh mà em đã gánh chịu bởi bệnh tật trong suốt 8 năm qua.

• CON CÓ THỂ QUÊN CHA, NHƯNG CHA THÌ KHÔNG BAO GIỜ

“Xảy cha ăn cơm với cá, xảy mẹ liếm lá gặm xương”. Câu nói của người xưa làm người cha giật mình khi

nhìn thấy bốn đứa con gái của mình nheo nhóc. Mẹ mấy đứa nhỏ đã qua đời từ lâu. Bà nội của chúng thì tật nguyền. Là người đàn ông duy nhất trong nhà, anh chọn con đường về thành phố làm thuê làm mướn để có tiền nuôi mấy đứa con ăn học, tránh khỏi thảm cảnh “liếm lá gặm xương” khi không có bóng dáng mẹ hiền bên cạnh. Gửi lại con cho bà nội chỉ còn một chân tập tễnh ở Bình Dương. Xót lòng lắm nhưng phải chịu, anh về Sài Gòn đi làm.

Mấy đứa cháu lớn lên nhờ bàn tay chăm sóc của bà nội, lâu lắm chẳng thấy mặt cha mình. Chỉ có mỗi tháng cha gửi tiền đều cho bà nuôi mấy đứa ăn học. Hình bóng người cha trong chúng cũng dần phai nhòa. Nhiều khi hỏi đến, tâm hồn non nớt của chúng chẳng biết tả về cha như thế nào. Nhưng mỗi ngày, chúng vẫn lớn khôn trưởng thành nhờ những đồng tiền mà cha mình cày cuốc ngày đêm chắt chiu mỗi tháng.

Nhiều lần Tín Thác tìm đến nhà anh để hỏi thăm về việc học hành của bốn đứa cháu nhưng đều không gặp được. Với anh chắc cả đời không có khái niệm ngày nghỉ. Những khi không có công trình, không còn việc làm hồ, làm thợ xây cho nhà người ta thì anh lại tất tả tìm những công việc làm thuê làm mướn khác, chỉ cần mỗi tháng có tiền nuôi con ăn học thì anh không từ nan.

Cây chăm bẵm tươi tốt rồi cũng có ngày sinh trái ngọt. Con gái lớn nhất của anh năm nay đã biết đi làm, đã có những đồng lương đầu tiên phụ bà, phụ cha nuôi 3 em nhỏ. Chặng đường của anh nay đã bớt chông gai hơn. Sẽ có những tia hy vọng đầu tiên. Như ngày xưa, thánh Giuse chỉ cho Chúa Giêsu những bước bào gổ đầu tiên, để một ngày Chúa Giêsu trưởng thành lớn khôn, bắt đầu cuộc đời đầy huyền nhiệm của mình với một hình ảnh đơn giản nhất, một

hình ảnh chân thực nhất của người dân cần lao: một anh thợ mộc.

• Và Hành Trình Của Những Người Cha Mang Trên Mình Màu Áo Tín Thác...

Trong những thành viên của nhóm thiện nguyện Tín Thác, hẳn có nhiều người đã làm chồng, làm cha. Những người cha mang trên mình màu áo Tín Thác, với trái tim thấm nơi ngực, hẳn cũng thấy tự hào khi mang trên mình sứ vụ cao cả là nuôi dạy những đứa con lớn khôn nên người. Nhận thức được sứ mệnh đó, mỗi người cha Tín Thác thấy trước mắt hiện hiện hành trình mà Thánh cả Giuse đã đi qua. Hành trình ấy lắm chông gai và đau đớn. Hành trình ấy hẳn đơn độc, vì mấy ai thấu hiểu mà sẻ chia. Hành trình ấy vất vả vì gánh vác những công việc nặng nề. Hành trình ấy từ đầu đến tận điểm cuối cùng, chẳng bao giờ có lấy một nụ hoa hồng rải dưới chân. Nhưng đây là hành trình mà mỗi người đàn ông hằng ao ước, khi mà điểm hẹn cuối cùng, bên cạnh họ, chính là những người con lớn khôn và trưởng thành.

Niềm hạnh phúc của những người cha chỉ là bình dị vậy thôi.

Nhân ngày của cha, thiện nguyện Tín Thác cùng nhớ lại những người cha mà mình đã gặp trên đường loan truyền lòng Chúa thương xót, chứng kiến và sẻ chia cùng họ nỗi vất vả, nỗi khổ đau và những thập giá gai góc họ đang phải oằn lưng gánh vác. Nhưng sâu thẳm trong bóng dáng ngày càng còng rạp theo thời gian, là trái tim đầy lòng thương xót, là ý chí mãnh liệt đến khôn cùng, âm thầm và thỉnh thoảng, vực dậy những đứa con không toàn vẹn của mình vượt lên những khổ đau thể xác và nỗi đau tinh thần.

Hãy tiếp tục chu toàn sứ vụ cao cả của mình, với niềm tín thác vào lòng Chúa xót thương, những người cha nhé!

*TÍN THÁC THƯƠNG YÊU
SÀI GÒN MƯA 2015*

Chứng Nhân Lòng Chúa Thương Xót

**LÒNG TÍN THÁC
CỦA MỘT NGƯỜI CHA**

*T*hời trẻ trung, chúng ta ước mơ những thứ vật chất hấp dẫn trước mắt: ước mơ tiền tài, ước mơ tuổi trẻ, ước mơ tìm kiếm những đỉnh cao danh giá... Về già, chia tay những tham vọng vật chất hào nhoáng, người ta lại khát khao những thứ bình dị: một mái nhà ấm cúng, những đứa con trưởng thành, một cuộc sống an lành... Vậy mà có một người đàn ông, từ lúc trẻ đến khi bước qua sườn dốc cuộc đời chưa có lần nào được thanh thoi, chưa bao giờ được hưởng những điều tưởng như bình thường như thế. Đến giờ, dù cho bao cơ cực còn bủa vây trước mắt, ông vẫn chỉ có một ước mơ đơn giản đến nao lòng: Tín Thác vào Lòng Thương Xót của Chúa đến hết cuộc đời.

• Bữa Cơm Chan Nước Mắt

Có lẽ đôi lúc ngôn từ trở nên thiếu thốn để diễn tả hết những nỗi đau của một đời người. Đi sâu vào con hẻm ở giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp (Gò Vấp), thiện nguyện viên Tín Thác đến thăm và tìm hiểu hoàn cảnh của ông Đào Viết Cường - 55 tuổi. Đập vào mắt chúng tôi là hình ảnh người đàn

ông với dáng đi ngay đơ, di chứng từ một tai nạn. Vụ tai nạn kinh hoàng bề gây 4 đột sống của ông, biến một người đàn ông khỏe mạnh thành một người gần như tàn phế. Vậy mà với sức mạnh mà chính ông cũng không thể giải thích nổi, thân xác đó vẫn gượng dậy được, trở thành nguồn lao động chính trong gia đình, nuôi vợ bệnh, con bệnh, bản thân mình cũng bệnh.

Vợ ông là bà Bùi Thị Mỹ, kém ông một tuổi. Người phụ nữ mới chỉ bước qua tuổi năm mươi mà trông già cỗi và dóm đó lắm. Căn bệnh tim và máu khó đông cùng hành hạ, khiến cho người phụ nữ ấy dù chỉ đủ sức ngồi thêu thùa cả ngày, vẫn phải thở hắt từng cơn khó nhọc và tay chân tím ngắt hết cả. Một gia đình có một người bệnh liệt đã khổ lắm, vậy mà cả hai vợ chồng cùng bệnh ngặt như nhau. Quả là một sự thử thách quá đời.

Chúng tôi vẫn nghĩ, hai vợ chồng dù bệnh tật khó khăn như thế, nhưng chắc hẳn còn được an ủi một phần vì con cái đã khôn lớn... Thì hồi ôi, một hình hài to lớn ngồi ngay góc nhà kia, nãy giờ luôn cười nói những câu từ vô nghĩa, và ánh mắt ngây dại lúc nhìn lên trời, lúc nhìn vào tường, đã làm cho những người thiện nguyện phải đôi chút thảng thốt.

Đó là con gái ông Cường, 29 năm nay từ khi sinh ra đến giờ, chỉ biết làm đúng hai việc: ăn và... chửi cha chửi mẹ khi lên cơn. Cô mắc bệnh tâm thần bẩm sinh.

Người con trai út của ông bà – anh Đào Ngọc Minh - đã mất lúc 19 tuổi, sau bằng ấy năm nằm liệt giường liệt chiếu vì căn bệnh Down bẩm sinh và tay chân co rút.

Trong thời văn minh hiện đại, có những ông bố bà mẹ tuổi đời còn trẻ măng, nhẫn tâm vứt đi những giọt máu của chính mình vì sợ trách nhiệm, vì ngại mang nặng đẻ đau, vì sợ xấu đi sau khi sinh; có những gia đình quá thừa thãi của cải mà tình thương thì chẳng gom đầy nổi một ly nước, những đứa trẻ sinh ra là những đứa con bất đắc dĩ, ngoài ý muốn của

người sinh ra mình, chẳng biết mặt đáng sinh thành của mình, lớn lên trong hoang dã và bất cần... thì câu chuyện đôi vợ chồng tàn tật nghèo khổ hết lòng nâng niu, thương quý hai giọt máu, dù không lành lặn, dù đầy khiếm khuyết, và chẳng mong gì 2 đứa con khuyết tật đó phụng dưỡng lại mình, liệu có làm cho những con người còn mãi miết tìm kiếm thứ gì đó xa vời hảo vọng ngoài kia, có chạnh lòng được chút nào không?

Câu chuyện buồn cứ nối tiếp nhau khi dòng ký ức của ông bà trải lại quãng thời gian 29 năm đã qua. Hai đứa con bệnh hiểm nghèo đằng đằng hai chục năm làm ông bà quay như chong chóng, cứ quay qua chăm thẳng con trai liệt lao ngơ ngẩn, rồi lại quay sang chăm đứa con gái tâm thần, nhìn đáng sinh thành của mình như từ hành tinh lạ, cứ lên cơn điên lên là chửi mắng, đũa đánh bố mẹ liên hồi. Những bữa cơm trải qua hàng chục năm là những giọt nước mắt nuốt ngược vào trong, là giọt nước mắt bón cơm cho con trai bại liệt ngô nghê, là giòng lệ trộn canh cho con gái điên dại, là những phút giây ngồi im chịu trận hàng giờ để cho con gái chửi mắng thỏa sức, kéo lở mồm nòi nói qua nói lại, nó càng kích động, lên cơn điên hơn nữa thì phiền hàng xóm.

Trong tâm tối cùng quẩn như thế, tia hy vọng cứ nhen lên rồi vụt tắt. Người cha thở dài: “Vợ chồng tôi ước mơ một ngày nào đó ngủ dậy mở mắt ra, thấy con trai mình biết quét nhà, đóng được cái đinh treo tủ, con gái ngoan hiền, biết cúi chào cha mẹ, nấu được cho mình một bữa cơm”. Mỗi ngày qua, hy vọng cứ lớn dần, rồi lại tan biến, rồi lại nhen nhóm từ lúc nào không hay. Vậy mà, anh con trai sau 19 năm chống chọi với bạo bệnh, cũng bỏ ông bà về với Chúa, để lại hai thân già đau bệnh túng quẫn, và cô chị 29 tuổi, có lớn mà không bao giờ có khôn.

Hụt hẫng lắm chứ! Bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu công lao chăm sóc nay tan về khói bụi. Tưởng chừng như sức tàn

mà ông Cường sẽ khó lòng chống chọi với nỗi đau, nhưng rồi ông cũng vẫn vượt qua được. “Rồi bỏ trần thế khổ đau mà về bên vòng tay ấm áp của Chúa, hẳn là hạnh phúc hơn!” Ông bà tự nhủ với nhau như thế...

• **Tín Thác và Hy Sinh**

Cảm phục thay lòng tín thác mà ông Cường tỏ bày trước Lòng Chúa Thương Xót. Dù cơ thể bị di chứng nặng nề sau tai nạn, 4 đốt sống bị gãy làm chân ông yếu hẳn, và những cơn đau hành hạ thường xuyên không dứt, ông vẫn cố mưu sinh bằng nghề chạy xe ôm nuôi con bệnh, vợ đau.

31 năm nay, ông chỉ chờ khách và đón khách ở tận Bệnh viện mắt Sài Gòn – đường Điện Biên Phủ.

Được hỏi, tại sao ông ở Gò Vấp mà phải lên tận trung tâm Sài Gòn cách nhà 15-20km để chạy xe ôm. Tại sao ông không đậu xe ngay đầu hẻm để đón khách. Đi mưu sinh xa như vậy quá cực khổ và hại sức khỏe, ông vốn đã nhiều căn bệnh trong người!

Ông cho biết:

"Nếu đậu ngay ngoài đầu hẻm thì bà con cũng thương mà ủng hộ kêu chờ, nhưng mà làm vậy thì mình chẳng hóa ra lấy đi chén cơm của những anh em chạy xe ở đây sao. Tôi không làm vậy được!

"Ngay khi chờ khách ở Bệnh Viện Mắt Sài Gòn, tôi cũng chỉ đậu xe vòng ngoài đón khách quen trên đó, tuyệt nhiên không để xe ở sâu trong bệnh viện, mất công tranh giành khách của người khác... Dù mình cực hơn một chút, một chút thôi, nhưng không áy náy suy nghĩ nhiều. Ai cũng phải kiếm sống, mình không lấy có mình khổ, mình tật, mình đi giành miếng ăn của người khác được!..."

Chao ôi, hóa ra chính những người học thức, trình độ, địa vị, chức quyền cũng đã không thể suy nghĩ thấu đáo bằng một người đàn ông tàn tật chạy xe ôm! Những tưởng là

chuyện thường, khi những con người thiết thời như ông ra xã hội ắt sẽ muốn được ưu tiên cho bản thân, cho chính mình. Vậy mà người đàn ông ấy, 3 thập kỷ qua đã chọn cho mình con đường mưu sinh lặng lẽ, không đập lên người khác, không giành giật với người khác mà sống, chỉ chọn con đường mà dấu chân Đấng thương xót đã đi qua: Tín Thác và hy sinh.

• **Vẫn Một Niềm Tín Thác**

Nhìn lên tấm hình lòng Chúa Thương Xót, mắt ông Cường ánh lên lòng tín thác, một đức tin thuần khiết mà bao người Kitô hữu vẫn không ngừng tìm kiếm bấy lâu. Đơn giản đối với ông, dù cuộc đời khổ bao nhiêu cũng vui cười chấp nhận, không nửa lời xin xỏ thế gian, không để phiền lòng cho bất kỳ ai, và cũng không ai phiền về mình.

Động lực giúp ông vượt qua những đau khổ của bản thân và sự bất hạnh quá lớn đeo đuổi gia đình mình bấy lâu chính là sức mạnh từ cây Thập Giá của Chúa Giêsu. Theo gương Chúa Giêsu trần ai khổ cực, vác thập giá cho cả nhân loại, vác suốt 2000 năm nay không ngừng nghỉ, vẫn chưa than vãn dù nửa lời, thì đối với ông mà nói, được vác thánh giá với Chúa dù chỉ một phần nhỏ nhoi, cũng đã là một ơn huệ. Bản thân ông, và vợ con ông vẫn được sống ở đời đã là ơn phúc quá lớn, vẫn còn nhìn thấy nhau mỗi ngày là vui mừng. Còn sống là còn hy vọng, Chúa lúc nào cũng thương và không bao giờ từ bỏ con cái mình.

Thử hỏi, với tâm trí điên dại của cô con gái điên 29 năm, mà ông còn chưa bao giờ có ý nghĩa muốn dứt bỏ dù chỉ là giấy lát, thì với Thánh Tâm Chúa Giêsu yêu thương dường

ấy, Ngài đâu bao giờ quên con cái của Ngài dù chỉ là 1 thân phận nhỏ bé đang phiêu dạt ở đâu đó trên địa cầu!

Chúa quả thực không bỏ rơi gia đình ông chút nào. Chúa hiện hữu với ông qua nhón thiện nguyện vẫn luôn âm thầm trông dõi theo gia đình, lúc chạy qua khi chạy lại giúp gia đình nhu yếu phẩm mỗi tháng. Cả cộng đoàn Lòng Thương Xót chung lòng cầu nguyện cho ông và gia đình mỗi lần đau ốm ngặt nghèo, để ông và gia đình có thêm sức mạnh vượt qua những giây phút đau khổ.

Cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót cùng đồng hành trong khoảnh khắc đau khổ nhất trong cuộc đời vợ ông Cường: khi anh con trai qua đời.

Ước mơ của người đàn ông tật nguyền vẫn chỉ đơn giản là đợi một ngày con gái mình thoát khỏi cơn mê dại, nói được những lời yêu thương cha mẹ mình thay vì những tiếng chửi mắng vô hồn. Và ước cho bản thân vẫn còn đủ sức để kiếm sống nuôi gia đình và tiếp tục cùng Chúa vác thập giá cuộc đời. Đơn giản chỉ là thế...

Quà tặng của Chúa đôi khi không phải là những món quà từ trên trời rơi xuống hay những kho báu hiện kim nằm đâu đó để con người vơ vét. Chúa đôi khi ban cho chúng ta những món quà rất kỳ lạ, mà khi mở ra, chúng ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, để rồi thán phục và thốt lên rằng: Đây quả thực là món quà tuyệt nhất Chúa đã tặng con trong cuộc đời này. Với ông Cường, chính cuộc đời khổ đau của ông, chính những người con tật nguyền là món quà bất ngờ nhất mà Chúa đã dành tặng cho ông, để từ đó ông có được niềm tin yêu vào Thiên Chúa mãnh liệt, sẵn sàng dâng hiến tất cả, hy sinh quảng đại không toan tính, tin tưởng tuyệt đối vào Lòng Chúa Thương xót, mà không phải ai cũng có thể làm được.

TÍN THÁC SÀI GÒN
Ngày Của Cha 2015

trăng thơ

năm Tân Phúc Âm sống đời thánh hiến

Mục tử ơi! người là ai ?

*M*ục tử ơi, người có phải thần thánh
Khổ cuộc đời, gồng gánh vác hai vai
Sống hiền lành giữa cánh đời vẩn đục
Dẫn đoàn chiên về đến Lòng Xót Thương

*Người dẫn thân cho công cuộc của Chúa
Đưa linh hồn trong tấm tối tội nhơ
Vững tin tưởng cậy nhờ ơn tín thác
Hướng con người tin nhận Chúa xót thương*

*Giọt mồ hôi, đầm ướt trên vàng trán
Nhỏ xuống đồng vỡ đất lời Phúc Âm
Gieo hạt mầm, Lòng Thương xót trở sinh
Điểm tô thêm lòng tín thác ân tình*

*Suốt cuộc đời chỉ đi tìm ý Chúa
Chút thiệt thòi, người đánh đổi hồng ân
Là mục tử, người đã thấm trong tim
Sống Thánh Kinh, Nhật Ký làm gối tựa*

*Mục tử ơi, người có phải thần thánh
Có biết đau, có biết tủi dương gian ?
Vất kiệt sức, để trao ban tất cả
Dem ánh sáng Xót Thương đến muôn nhà*

*Qua Thánh Thần, người trở nên chứng tá
Cho Tình yêu lòng xót thương hải hà
Thập giá đời, người quyết vác đến nơi
Mang hoài bão, dựng xây Lòng Thương Xót.*

Góc Đời Sống Dân Hiến

"TÂM THẦN PHÂN LIỆT HOANG TƯỞNG"

Tín Thác

Hình như dạo này tôi không được bình thường. Ai nhìn tôi cũng bảo thế. Đi bác sĩ khám mãi vẫn chưa tìm ra bệnh gì. Chỉ thấy chán hết mọi sự thế gian, muốn thu mình vào một cõi, không muốn tiếp xúc với ai... Thôi thì "bỏ phố lên rừng" một chuyến cho tinh thần bớt căng thẳng, lo lắng, muộn phiền. Và nơi tôi lang thang tìm đến giải sầu là trại tâm thần!

Cách xa nơi đông vui náo nhiệt của cao nguyên

Lâm Viên là thị xã Đức Trọng-Lâm Đồng với những con đường uốn lượn rợp bóng thông reo. Đi sâu vào con đường đất đỏ ven đồi, dưới thung lũng xanh lúa, và sườn đồi cà phê rợp bóng, là chốn bình yên ẩn khuất để đón những con người "không bình thường". Cuộc đời ồn ào, khổ đau, cạnh tranh khốc liệt ngoài kia, bỗng khiến họ một ngày nào đó chẳng còn nhận ra mình. Mọi sự chẳng còn hiện hữu như vốn có, mà có cũng như không, không mà như có, không tính cách, chẳng trí tuệ, chỉ còn những cơn điên loạn gào thét bất thường. Họ gần ba trăm con người, những bệnh nhân tâm thần ở thể nặng, không người thân nào cư mang, khó có khả năng

phục hồi. Những khi tỉnh tỉnh chút, có người nhận mình từng là giáo viên, doanh nhân, sinh viên, ca sĩ, đại gia...

Có khi nào trong đó có tôi không? Vì đôi khi tôi cũng sống trong "hoang tưởng", nghĩ mình phải là thế này, phải là thế nọ, phải nắm được chức vụ này, phải giữ cho được địa vị kia. Mặc dù tôi "bất tài vô đức" nhưng vẫn nghĩ rằng "chỉ có mình là xứng đáng" và "mình không làm thì ai làm được?" Rồi vì không được như mình tưởng, cho nên tôi đâm ra chán đời giận người. Tôi bị bệnh "hoang tưởng" thật rồi. Tôi có hơn gì những bệnh nhân ở trại tâm thần này đâu!

Ấy thế mà nơi đây còn giữ một câu chuyện rất đẹp. Có một sư cô bị điên. Nhà Chùa phải đưa cô lên rừng vì ở đồng bằng đã làm mọi cách cứu mà không được. Chốn cô tịnh tu hành, chẳng lẽ để cô phá phách la hét hay sao? Họ gọi cô tới

đây với chút hi vọng được yên ổn. Cô dọn một góc nhỏ thờ Đức Phật Thích Ca. Mỗi ngày cô tụng kinh ê a, trong khi hàng trăm bệnh nhân khác cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót lúc ba giờ chiều.

Vài tháng sau, tự nhiên cô đồng dục tuyên bố: "Các người bắt kinh không có hay. Từ nay tôi phải dẫn kinh cho mấy người mới được!" Và thật lạ lùng, cô thuộc kinh lâu lâu. Hóa ra khi cô niệm Phật ê a, thì tai cô, trí cô lại thu lượm và nhớ thuộc lòng chuỗi kinh lòng thương xót Chúa. Cô dẫn kinh lòng thương xót rất hay. Mọi bệnh nhân dù là Công Giáo, Tin Lành, người Kinh, người K'hor, đều nghe cô rầm rập!

Nơi đây không ai có thể giải thích một hiện tượng rất lạ lùng. Cho dù suốt ngày suốt đêm các bệnh nhân chìm trong cơn điên cuồng, nhưng duy nhất có quãng thời gian trong ngày họ rất tử tế và rất

hiền, đó là giờ cầu kinh lòng thương xót Chúa lúc ba giờ chiều.

Sau một thời gian làm “bà quản kinh”, dần kinh lòng thương xót cho các nữ bệnh nhân mỗi 3 giờ chiều tại đây, sự cô được khỏi bệnh, tỉnh táo. Nhà Chùa và các Phật tử tới rước cô về. Họ bảo cô muốn đọc kinh Chúa, kinh Phật cũng được, miễn cô khỏi bệnh là ân phúc rồi.

Ôi, từ chốn gọi là điên rồ nhất đã phát sinh những sự tuyệt vời, mà kẻ nhận mình tỉnh táo như tôi phải ngỡ ngàng quá đỗi. Huyền diệu thay, lòng Chúa xót thương!

Trở về nhà, tôi cất công tìm hiểu thêm về chứng bệnh gọi là **"tâm thần phân liệt hoang tưởng"**. Đó là một căn bệnh tâm thần mãn tính, trong đó một người bị mất liên lạc với thực tế, có ảo tưởng và nghe những điều không có thực, thính giác ảo giác.

Ảo tưởng là tự quan trọng hoặc hạ mình, tin rằng đang nổi tiếng hay mà có mối quan hệ với một người nổi tiếng. Giữ những niềm tin sai sự thật mặc dù chứng cứ ngược lại. Một mối bận tâm với một hoặc nhiều ảo tưởng.

Thính giác ảo giác là nhận thức về âm thanh - thường là tiếng nói mà không ai nghe thấy nhưng có vẻ thực sự. Những tiếng nói này thường khó chịu. Có thể có những lời chỉ trích liên tục những gì đang suy nghĩ hoặc làm, hoặc có ý kiến độc ác thật hay tưởng tượng về những lỗi lầm.

Những người bị tâm thần phân liệt hoang tưởng, có thể không nhận ra mình cần giúp đỡ hoặc có triệu chứng. Điều này là do ảo tưởng hoặc ảo giác có vẻ rất thực tế. Điều trị bằng cách cố gắng lấy hết can đảm để tâm sự với một ai đó, đó có thể là người thân yêu, tin tưởng, người chăm sóc sức khỏe chuyên nghiệp,

một nhà tư vấn, một vị linh hướng, hay ai đó trong cộng đồng đức tin.

Tôi lại chạy đến với Đức Thánh Cha Phanxicô thì thấy bệnh của tôi nằm trong 15 căn bệnh đã được ĐTC bắt mạch kê toa. **Đó là bệnh hoang tưởng tâm thần phân liệt trong cuộc sống** (*existential schizophrenia*).

Theo ĐTC, đó là bệnh của những người sống hai mặt, sống một cuộc đời nước đôi (*double life*). Đó là hậu quả của một thứ giả hình chính hiệu, của một kẻ sống tầm thường, và dần dần đời sống tâm linh trở nên trống rỗng, cho dù khoa bảng, bằng cấp, chức tước, địa vị, cùng với các danh hiệu hàn lâm cũng không thể nào khóa lấp được.

Đây là một thứ bệnh thường xảy ra nơi những người bỏ bê việc mục vụ, và chỉ giới hạn vào những công việc bàn giấy, thủ tục hành chánh, thu mình vào tháp ngà yên ổn với các công việc quan liêu, luật lệ

cứng nhắc, đánh mất sự tiếp xúc với thực tại, với những con người cụ thể. Với cách sống như thế họ tạo cho mình một thế giới song song, một thứ thế giới lưỡng diện (*a parallel world*), trong đó họ gạt qua một bên tất cả những gì họ nghiêm khắc dạy dỗ người khác, và sống một cuộc đời kín đáo nhưng thường là phóng đãng.

Chết thật! Chắc tôi bị bệnh đó rồi! Vậy mà xưa đến giờ không biết, cứ tưởng mình ngon lành lắm! ĐTC đã bắt đúng bệnh của tôi. Thảo nào tôi thấy lòng mình bất an. Có cái gì đó không thật nơi tôi. Dường như tôi đang sống trong "thế giới ảo"! Khoa học kỹ thuật càng tinh vi bao nhiêu, càng đưa con người xa rời thế giới thật bấy nhiêu. Tất cả đều có và chỉ có trên mạng, trên internet, trên màn hình vi tính, còn trên thực tế người ta chẳng nắm bắt được gì! Từ những chuyện kinh doanh làm ăn

buôn bán, trao đổi hàng hóa tiền bạc... cho đến những chuyện chia sẻ tình cảm, kết bạn, trao đổi tâm tình, cái nào thật, cái nào ảo, có ai biết chắc được đâu! Rồi bây giờ thế giới ảo đó ảnh hưởng đến cả đời sống tâm linh của tôi nữa. Tôi sống 2 mặt trong một con người. Bề ngoài ai cũng thấy tôi đạo mạo, đạo đức, xứng xứng với bộ áo dòng, với cuốn sách kinh trên tay. Trên tòa giảng, tôi trở tài hùng biện, khoa chân múa tay, dạy dỗ răn bảo giáo dân rất hay. Ai cũng khen tôi... khéo nói! Thế nhưng khi rời tòa giảng, tôi cũng để lại đó tất cả những gì tôi đã nghiêm khắc dạy dỗ người khác, tôi sống cái thế giới của riêng tôi, cho tôi, mà chẳng cần quan tâm đến ai. Tôi bỏ bê việc mục vụ, đi du lịch hết nước này đến nước kia cho sướng, tìm đủ cớ để xuất ngoại, nào là "đi cho biết đó biết đây, ở nhà ôm xừ biết ngày nào khôn?"; nào là đi vận động

quyên góp để sửa chữa, xây cất cơ sở, nơi thờ phượng; nào là đi tu học để rửa bằng, để có bằng cấp nước ngoài cho oai với thiên hạ, để dễ bề thăng quan tiến chức! Cứ đi học "nước ngoài" là ngon hơn "nước trong" rồi, bất kể học hành thế nào, tiếp thu được những gì, áp dụng ra sao những điều đã học. Thích bay nhảy, sành bằng cấp, ham chức tước, trọng hình thức, khoái bề ngoài... dần dần đời sống nội tâm của tôi cạn kiệt, đời sống đạo đức của tôi khô như ngói. Tôi không kiên trì làm được việc gì tốt lành, mau chán, dễ gắt gỏng cái kinh vô cớ.

Tệ nhất là tôi "nói một đằng, làm một nẻo", những gì tôi giảng dạy không ăn nhập gì đến những gì tôi sống. Tôi sống một thế giới "lưỡng diện". Thay vì "khất khe với mình, dễ dàng với người" thì tôi lại "khất khe với người, dễ dãi với mình". Chúa nói rất đúng về căn bệnh "giả hình

chính hiệu" này của tôi: "Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pharisiêu giả hình! Các người nuốt hết tài sản của bà góa, lại còn làm bộ đọc kinh cầu nguyện lâu giờ, cho nên các người sẽ bị kết án nghiêm khắc hơn... Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pharisiêu giả hình! Các người rửa sạch bên ngoài chén đĩa, nhưng bên trong thì đầy những chuyện cướp bóc và ăn chơi vô độ... Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pharisiêu giả hình! Các người giống như mô mả tô vôi, bên ngoài có vẻ đẹp, nhưng bên trong thì đầy xương người chết và đủ mọi thứ ô uế. Các người cũng vậy, bên ngoài thì có vẻ công chính trước mặt thiên hạ, nhưng bên trong toàn là giả hình và gian ác!..." (Mt 23, 13-32)

Căn bệnh "ảo tưởng" rất trầm trọng này nếu không chữa trị kịp thời bằng việc hoán cải, là điều

rất cần thiết và không thể thiếu được, thì sẽ lây lan sang một thứ bệnh khác mà ĐTC gọi là **"Bệnh Thần Thánh Hóa Giới Lãnh Đạo-Thần Tượng Hóa Bề Trên"** (divinizing directors).

Đó là bệnh của những kẻ đua nịnh cấp trên, ve vãn các vị Bề Trên của mình, nịnh hót để lấy lòng của các vị, hy vọng được ban bố "ơn mưa móc". Họ là loại người tham danh vọng (careerism), chớp bắt cơ hội, xu thời (opportunism). Họ tôn kính con người chứ không tôn kính Thiên Chúa. Những người mắc căn bệnh này quên mất lời nhắc nhở của Chúa Giêsu: "Phản anh em, thì đừng để ai gọi mình là 'rap-bi', nghĩa là thầy, vì anh em chỉ có một Thầy; còn tất cả đều là anh em với nhau. Anh em cũng đừng gọi ai dưới đất này là cha của anh em, vì anh em chỉ có một Cha là Cha của anh em trên trời. Anh em cũng đừng để ai gọi mình là

người lãnh đạo, vì anh em chỉ có một người lãnh đạo, là Đức Kitô. Trong anh em, người làm lớn hơn cả, phải làm người phục vụ anh em. Ai tôn mình lên, sẽ bị hạ xuống; còn ai hạ mình xuống, sẽ được tôn lên" (Mt 23,8-12).

ĐTC chỉ rõ những người mắc bệnh này là những người khi phục vụ chỉ nghĩ đến điều mà họ "phải đạt" cho bằng được, chứ không nghĩ tới điều mà họ "phải làm". Những người này bủn xỉn, nhỏ nhen, hèn hạ, và chỉ hành động vì cái tính vị kỷ quái ác của họ. Đó là căn bệnh của những người sống theo tính xác thịt, theo thói thế gian, chứ không theo sự hướng dẫn của Thần Khí, như thánh Phaolô tông đồ viết cho tín hữu Galat: "Tôi xin nói với anh em là hãy sống theo Thần Khí, và như vậy anh em không còn thỏa mãn những đam mê của của tính xác thịt nữa. Vì tính xác thịt thì ước muốn những

điều trái ngược với Thần Khí, còn Thần Khí lại ước muốn những điều trái ngược với tính xác thịt, đôi bên kinh địch nhau, khiến anh em không làm được điều anh em muốn. Nếu anh em để cho Thần Khí hướng dẫn, thì anh em không còn lệ thuộc Lễ Luật nữa. Những việc do tính xác thịt gây ra thì ai cũng rõ, đó là: dâm bôn, ô uế, phóng dăng, thờ quấy, phù phép, hận thù, bất hòa, ghen tuông, nóng giận, tranh cãi, chia rẽ, bè phái, ganh tị, say sưa, chè chén, và những điều khác giống như vậy. Tôi bảo trước cho mà biết, như tôi đã từng bảo: những kẻ làm các điều đó sẽ không được thừa hưởng Nước Thiên Chúa. Còn hoa quả của Thần Khí là: bác ái, hoan lạc, bình an, nhẫn nhục, nhân hậu, từ tâm, trung tín, hiền hòa, tiết độ. Không có luật nào chống lại những điều như thế. Những ai thuộc về Đức Kitô Giêsu thì đã đóng đinh tính xác

thịt vào thập giá cùng với các dục vọng và đam mê. Nếu chúng ta sống nhờ Thần Khí, thì cũng hãy nhờ Thần Khí mà tiến bước. Chúng ta đừng có tìm hư danh, đừng khiêu khích nhau, đừng ganh tị nhau." (Gl 5,16-26).

Những người sống "hai mặt" thì "đội trên đập dưới". Một mặt thì khom lưng, luôn cúi, nịnh bợ, lấy lòng cấp trên. Mặt khác thì tác oai tác quái, chà đạp, o ép, bắt nạt người dưới.

ĐTC cho biết, bệnh này cũng có thể xảy ra cho cả các cấp trên khi họ chiêu dụ vài cộng tác viên để được sự tuân phục, trung thành và tùy thuộc về tâm lý. Bệnh này cũng có thể tấn công cả thành phần Bề Trên nữa, khi các vị ve vãn bề dưới để chiếm được lòng thuần phục của họ, chiếm được lòng trung thành của họ. Các vị ấy ban cho bề dưới những "đặc quyền, đặc lợi", ưu ái họ hơn những anh chị em khác trong cộng

đoàn, để họ luôn lệ thuộc và thần phục bề trên một cách "tối mật", mù quáng. Thậm chí các vị ấy còn dùng cả biện pháp chính trị, là "vận động hành lang" với những lời hứa hão để kiếm phiếu, để được đắc cử, tái đắc cử, để củng cố địa vị, nắm chắc quyền lực... Nhưng kết quả cuối cùng là một sự đồng lõa với nhau thực sự, một "liên minh ma quỷ" chỉ để lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Triệu chứng của "bệnh hoang tưởng tâm thần phân liệt" là "thính giác ảo giác" khi tai tôi thích nghe những lời ngon ngọt, lời đường mật, lời nịnh hót, lời tăng bốc cho tôi lên "chín tầng mây xanh". Chung quanh tôi chỉ toàn những nịnh thần, không ai dám nói thẳng nói thật với tôi, vì sợ mất lòng cấp trên, sợ bị "đi sói trán"! Từ đó tôi sống trong "ảo tưởng", không thấy được bộ mặt thật của mình, sống xa lìa thực tế, không gần gũi với những người thấp cổ bé

miệng, không bênh đỡ những người bị ức hiếp chèn ép, bị đối xử bất công. Tôi tiếp tay với những người có chức có quyền gạt họ ra ngoài lề cộng đoàn không một chút thương tiếc, không mấy may chạnh lòng xót thương.

Nếu sống hai mặt như thế trong đời sống dân hiến, thì làm sao tôi cảm nhận được lòng thương xót của Thiên Chúa, mà trở thành dụng cụ đem ơn cứu độ cho anh em?

Trong buổi tiếp kiến sáng 29-5-2015 dành cho 50 Hồng Y, Giám Mục và linh mục, tu sĩ tham dự khóa họp toàn thể của Hội đồng Tòa Thánh tái truyền giảng Tin Mừng, Đức Thánh Cha khẳng định Năm Thánh Lòng Thương Xót có mục đích làm nổi bật hơn hồng ân Lòng Thương Xót của Chúa. Đức Thánh Cha nhấn mạnh:

“Con người ngày nay đang mong đợi Giáo Hội biết đồng hành với họ,

cống hiến cho họ chứng tá đức tin, khiến Giáo Hội liên đới với tất cả mọi người, đặc biệt là những người cô đơn và bị gạt ra ngoài lề. Bao nhiêu người nghèo đang chờ đợi Tin Mừng giải thoát! Bao nhiêu người bị đẩy ra những vùng ngoại biên cuộc sống do xã hội tiêu thụ gây ra, đang chờ đợi sự gần gũi và tình liên đới của chúng ta!”

Đức Thánh Cha đặc biệt nhấn mạnh đến việc các tín hữu phải cảm nghiệm cụ thể lòng thương xót của Thiên Chúa nơi chính bản thân mình để trở thành dụng cụ cứu độ cho anh chị em.

Thánh lễ tuyên phong Chân Phước cho Đức Tổng Giám mục Oscar Romero ngày thứ bảy 23-05-2015 tại quảng trường Chúa Kitô Đáng Cứu Chuộc ở San Salvador, thủ đô của El Salvador, có 7 Hồng Y, 90 Giám Mục và hơn 1,000 linh mục tham dự, cùng với một số ngàn

thủ quốc gia, trong đó có tổng thống Ecuador và tổng thống Panama, đã thu hút 250.000 người.

ĐTC Phanxicô đã gửi đến Đức Cha José Luis Escobar Alas, Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục El Salvador, một lá thư, Ngài viết:

“Đức Cha Romero đã xây dựng hòa bình bằng sức mạnh của tình thương, làm chứng về đức tin bằng cuộc sống hiến thân đến cùng...

“Trong hoàn cảnh rất khó khăn, Đức Cha Romero đã hết lòng hướng dẫn, bênh đỡ và bảo vệ đoàn chiên, luôn trung thành với Tin Mừng và hiệp thông với toàn thể Giáo Hội. Sứ vụ của Đức Cha Romero vượt vì sự quan tâm đặc biệt đối với những người nghèo khổ nhất và bị gạt ra ngoài lề...

"Tiếng nói của vị Tân Chân Phước tiếp tục vang vọng ngày nay để nhắc nhở chúng ta rằng Giáo

Hội, là cộng đồng anh chị em được tập hợp quanh Chúa, là gia đình của Thiên Chúa, trong đó không được có sự chia rẽ nào. Đó là điều mà Giáo Hội ngày nay tại El Salvador, Mỹ Châu và trên toàn thế giới đang được kêu gọi thực thi: một Giáo Hội giàu lòng thương xót, được biến thành men hòa giải cho xã hội.

“Đức Cha Romero mời gọi chúng ta sống hợp với lương tri, tôn trọng sự sống và hòa hợp. Cần từ bỏ “bạo lực gươm giáo, bạo lực oán thù”, và sống “sức mạnh của tình thương mà Chúa Kitô chịu đóng đinh trên thập giá đã để lại, sức mạnh làm cho mọi người vượt thắng ích kỷ và để không còn những chênh lệch tàn bạo giữa chúng ta”.

Đức Cha Romero đã sống rất thật khi luôn "quan tâm đặc biệt đến những người nghèo khổ nhất và bị gạt ra ngoài lề", còn tôi sống rất ảo khi chỉ quan

tâm đến những người giàu có, quyền cao, chức trọng.

Trong buổi tiếp kiến sáng ngày 9-5-2015, dành cho 16 Giám Mục nước Mozambique, ĐTC khích lệ các vị tăng cường mục vụ tại những miền “ngoại ô” của giáo phận và của cuộc sống con người: “Anh em hãy đi vào lòng cộng đoàn tín hữu của anh em, cả trong những khu ngoại ô của giáo phận thuộc quyền, và trong mọi “cảnh vực bên lề” của cuộc sống, nơi có nhiều đau khổ, cô đơn và làm than của con người. Giám Mục nào sống giữa đoàn chiên của mình, thì có đôi tai rộng mở để lắng nghe tiếng nói của đoàn chiên.”

Người mục tử cần có đôi tai rộng mở để chăm chú nghe tiếng nói, tiếng than thở, than khóc của những con chiên cô đơn làm than, chứ đâu phải để nghe những lời tâng bốc nịnh hót của sói rừng đội lốt chiên non!

Đức Thánh Cha Phanxicô đã tiếp tổng thống Cuba, Raul Castro, vào sáng Chúa Nhật 10-05-2015 gần một giờ trong đại thánh đường Phaolô VI, và tặng cho tổng thống một bản sao của Tông Huấn Niềm Vui Phúc Âm, một huy chương lớn khắc hình Thánh Martin đang bao bọc người nghèo với chiếc áo choàng của mình.

Raul Castro rất vui mừng đón nhận món quà này, vì nó nhắc nhở nhiệm vụ của ông không chỉ giúp đỡ và bảo vệ người nghèo, mà còn tích cực đề cao phẩm giá con người. Ông sẽ có mặt tại tất cả các Thánh Lễ do Đức Thánh Cha cử hành trong thời gian ĐTC thăm Cuba vào tháng 9-2015.

Trong một cuộc họp báo sau cuộc tiếp kiến với ĐTC Phanxicô, tổng thống Raul Castro nói về sự cởi mở của đảng Cộng sản Cuba với niềm tin tôn giáo: “Tôi xuất thân từ đảng cộng

sản Cuba, là đảng không cho phép các đảng viên theo đạo, nhưng bây giờ chúng tôi đã bỏ lệnh cấm đoán này, đó là một bước quan trọng... Nếu Đức Giáo Hoàng giữ vững đường lối hiện nay, tôi sẽ theo đạo Công Giáo!"

Raul Castro, cũng như những người chân chính ngày nay, không "Thần Thánh Hóa Giới Lãnh Đạo-Thần Tượng Hóa Bề Trên" nữa. Họ chỉ "tâm phục khẩu phục" nếu những vị bề trên, những người lãnh đạo, "giữ vững đường lối" như ĐTC Phanxicô, nghĩa là sống những điều mình giảng dạy, và chỉ giảng dạy những điều mình sống mà thôi. Nếu tôi không sống trung thực như thế, mà cứ sống "hai mặt", sống giả

hình, thì dù có khéo che đậy cách mấy, trước sau mặt nạ cũng rớt, thần tượng cũng sụp đổ, căn bệnh tâm linh "hoang tưởng" trầm kha sẽ vô phương cứu chữa.

Ôi! Năm "Đời Sống Dâng Hiến" đã được một nửa đường rồi, mà tôi vẫn dậm chân tại chỗ, với "lối sống hai mặt", giả hình chính hiệu, trong căn bệnh **"tâm thần phân liệt hoang tưởng"** cho đến bao giờ đây(?!)

Năm Thánh Lòng Thương Xót sắp mở rồi, mà lòng tôi vẫn khép chặt lại với căn bệnh **"Thần Thánh Hóa Giới Lãnh Đạo-Thần Tượng Hóa Bề Trên"** thì làm sao tôi thành dụng cụ đem ơn cứu độ đến cho anh em được?

Mong lắm thay.

*Công tác bác ái thường kỳ
của nhóm Thiện Nguyên Tín Thác*

ĐỒNG LAO CỘNG KHỔ

Khi ánh bình minh của ngày Chúa Nhật còn say ngủ, vì... "Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt..."

Đang khi đó, các bạn thiện nguyện trẻ tuổi ríu rít gọi nhau chuẩn bị lên đường, thì một vài thiện nguyện viên lớn tuổi cố giấu đi một nỗi lo toan không hề nhỏ...

Họ lo
âu bởi vì bản
tin thời sự
cách đó vài
hôm đã cho
biết đầu tháng
sáu, Đồng
Tháp bước
vào mùa sạ

lúa lớn nhất trong năm, vậy mà đêm sơ sơ cũng đã ba cơn mưa khá to dội xuống.

Quả thật, chuyến xe đi từ mờ sương cũng kịp cho chúng tôi thấy những vạt ruộng trắng nước sau cơn mưa. Một thiện nguyện viên gốc ở xứ quê cho hay với những cơn mưa như vậy, vạt ruộng nào hạt đã nảy mầm, lên mạ rồi thì đỡ lo, cây mạ sẽ ngoi theo nước mà lớn lên, có sơ sẩy thì chỉ vất vả công cấy dặm, nhưng với những vạt ruộng vừa xuống giống là mất trắng luôn, vì hạt lúa sẽ chết ngộp trong nước. Và thế là sẽ mất mùa, sẽ đói!...

Câu chuyện rì rầm về cây lúa lặn ngòi ngòi nước của Đồng Tháp Mười đưa chúng tôi đến giáo điểm Tân Hội Trung. Ở đó nhiều điều thú vị và cũng đầy suy tư đang đợi bước chân người thiện nguyện.

Đề vào Tân Hội Trung, có thể đi con đường bộ nhỏ xíu men theo dòng kênh nước đang lên và xanh ngắt lục bình hoặc đi ghe. Chúng tôi chọn cách đi ghe vì dân thành phố đang thềm sông nước. Thiện nguyện viên hào hứng bao nhiêu thì anh chàng chủ ghe lại có vẻ trầm tư và ủ ê bấy nhiêu. Anh ấy ủ ê cũng có cái lý của anh ấy.

Chiếc ghe cũ rích, gắn động cơ cũ kỹ, chòng chành khi lắc khi nghiêng, nước đã thấm vào đáy ghe, phải vừa chạy vừa tát nước ra, ụp cả vào một chuồng lục bình xanh um, làm các thiện nguyện thót cả tim. Có người sợ quá nhắm chặt mắt lại. Đành phó thác thôi, lỡ xuống thuyền rồi làm sao lên? Có anh chàng lính mới thì thảo với cô bạn bên cạnh: "Đây là lần đầu tiên tham gia nhóm thiện nguyện, và cũng là lần đầu tiên trong đời đi ghe như thế này. Cầu Chúa đi! Hãi quá! Thiện nguyện các cậu liều thật! Gan cùng mình! Biết thế lúc này mình đi đường bộ. Mệt mà chắc ăn!"

Cho tới khi cột được sợi neo vào cây cầu khi thì anh lái mới nở một nụ cười méo xẹo, xanh reo như lá lục bình. Hóa ra cái ghe cũ ấy thường chở lục bình, chở tối đa được

10 người thôi. Thấy nhóm thiện nguyện viên, gần 40 người, tràn xuống ghe rồi ríu rít cười, anh lái cũng hú hồn song không nỡ chối từ. Thôi thì đành phó thác cho lòng Chúa xót thương. Và anh cũng thắm khấn xin Chúa cho Kênh Thầy Thông sáng nay con nước thật hiền.

Giao thiện nguyện viên cho cha sở Tân Hội Trung đang đợi trên bờ an toàn xong, anh lái mới dám thở hắt ra, tạ ơn Chúa!

Bác nông dân Lê Công Kha nhìn con nước đang lên mà nhớ lại cả một chuỗi dài lịch sử xứ đạo nơi hẻo lánh này: "Ồ cái xứ này có từ lâu lắm rồi, từ thuở ông cố ông sơ tui kia, nhưng trước là ở mãi trong bưng kia, cách đây cũng xa rồi rợi..."

"Ngày kia, có thầy giáo tên là Thông về ven kênh này mở trường, cho nên mới gọi là Kênh Thầy Thông. Người ta lục tục lập ấp ven kênh. Đức Mẹ đứng ở

ven sông bên cái nhà lá, dòm con cái mình lặn ngụp kiếm ăn ở ven Kênh Thầy Thông. Rồi chiến tranh, bom đạn, nhà thờ cháy, Đức Mẹ bị gãy một bên tay...

"Nhà thờ được gầy dựng lại nơi này, nhưng vẫn là tượng Đức Mẹ ven sông năm nào. Cha sở rước Đức Mẹ vào trong này, cho thợ lấy xi măng đắp lại cái tay cho Đức Mẹ..."

Đức Mẹ hôm nay của Tân Hội Trung, nơi thiện nguyện Tín Thác đến trao quà lòng Chúa thương xót cho bà con nghèo, vẫn là Đức Mẹ ven sông ngày nào. Mẹ cũng đau, cũng thương tật cùng con cái mình trong bom rơi đạn lạc thời chiến...

Thiện nguyện viên đã hoàn hồn sau "chuyến ghe tử thần", giờ phải bắt tay ngay vào công việc.

Như là "đặc sản" không thể thiếu được trong mọi chuyến công tác bác ái, món quà thiện nguyện Tín Thác mang về đây trước tiên là quà tặng tinh thần. Đó là tràng chuỗi, sách, ảnh, CD bài giảng LTXC, và máy nghe MP3 gồm 300 bài lòng Chúa thương xót. Thấy bà con Công Giáo có quà, những người không đạo cũng rụt rè đến xin. Thiện nguyện cứ vui vẻ trao tặng. Lòng Thương Xót Chúa hải hà đâu có phân biệt người giáo hay người lương. Biết đâu những người tôn giáo bạn, sau khi nghe giảng về lòng thương xót Chúa, lại thấy yêu cái ông Chúa có lòng thương xót, lại quay trở về, và tất cả nên một với nhau thì quả là hạnh phúc.

Tiếp đến thiện nguyện viên trao tặng phần quà cho những gia đình có hoàn cảnh khó khăn nào là gạo, mì, và nhu yếu phẩm. Khi chuẩn bị gạo cho chuyến công tác, có bạn thiện nguyện lo xa là "chở củi về rừng" vì Đồng Tháp Mười là vùng lúa mênh mông mà. Thế mà đến nơi, thật ngỡ ngàng vì bà con tiếng là nông dân mà phần lớn lại không có

ruộng, chỉ đi làm thuê làm mướn, kiếm sống qua ngày. Đúng là "người cày không có ruộng"!!!

Nhìn dòng người háo hức chờ đợi nơi sân giáo đường, lòng thiện nguyện Tín Thác thấy hạnh phúc xiết bao. Những món quà tinh thần từ lòng Chúa thương xót sẽ bổ dưỡng đức tin của bà con, như phù sa của dòng Kinh Thầy bồi dưỡng đất Tân Hội Trung thêm màu mỡ. Chút quà vật chất cũng phần nào gánh vác bà con bớt nỗi thiếu thốn.

Sau giờ trao tặng là giờ đón nhận, vì "không ai có thể cho cái mình không có". Bao giờ cũng thế, sau khi phát quà, cha linh hướng mời gọi cả nhóm vào nhà nguyện kín mức lấy sức mạnh, ân sủng, năng lực từ lòng thương xót Chúa nơi Thánh Thể. Trong giây phút tĩnh lặng ấy mới cảm nhận được lòng thương xót của Chúa thấm thấu trong từng thớ thịt, từng mạch máu, từng hơi thở, đường tơ kẽ tóc... Nếu không có những phút linh thiêng nguyện cầu như vậy thì những chuyến công tác xã hội chỉ là "cưỡi ngựa xem hoa" hoặc đi bố thí phát chẩn rót từ trên xuống với vẻ hãnh diện của người giàu bố thí cho kẻ nghèo chứ không phải là thực hành lòng xót thương.

Trong những buổi cầu nguyện như thế, cả nhóm được nghe người mục tử ở đó chia sẻ về hoạt động của giáo xứ, cuộc sống của người dân trong vùng, những thuận lợi, những khó khăn trở ngại, những thao thức, hoài bão và những dự án. Chia sẻ của các chủ chăn những nơi công tác khiến chúng tôi xác tín hơn trong hành trình thiện nguyện Tín Thác đi loan truyền lòng thương xót Chúa bằng những hành động và việc làm cụ thể hiệu quả. Quả là phải đi tới những nơi cần, dù thật gian lao vất vả hiểm nguy. Như nơi này, ngay cả lúc bình giờ cũng chẳng còn được sống kiếp lênh đênh. Để mưu sinh trong hoàn cảnh khó khăn, lực bình được gom lại thành từng chuồng, bà con canh từng ngày

nặng vót phơi khô, se sợi đan bao đan bị, có nặng làm quần quật cả ngày cũng kiếm chừng ba chục ngàn đồng (*khoảng 1,5 đôla Mỹ (có một bạn vui miệng nhảm tính)*). Ai không có chuồng lục bình thì đi làm thuê làm mướn. Mùa này mùa nước nổi bà con túa đi lột vỏ hạt sen, mười hai ngàn một ký nhân sen, làm hết sức một ngày cũng chỉ được lột tối đa là 3 ký (*1,7 đôla Mỹ/ngày*).

Cuộc sống con chiên lao đao vất vả như thế, thì người mục tử làm sao mà ăn ngon, mặc đẹp, xe hơi nhà lầu, máy lạnh, tivi tủ lạnh cho đàn ông! Nếu người mục tử cứ ăn sung mặc sướng trong khi con cái mình đầu tắt mặt tối thì họ chỉ là kẻ làm thuê, không phải là mục tử như lòng Chúa mong ước. Họ bóc lột, o ép, vắt cạn kiệt sức chiên chứ không phải là chăm sóc. Chiên chết vì họ chứ đời nào họ chết vì chiên (!)

Người mục tử ở đây phải tự mình "tay làm hàm nhai", cơm nước tự lo lấy. Giáo dân ở xa nhà thờ lắm, chung quanh nhà xứ toàn người không có đạo, cho nên cha xứ phải làm mọi việc từ A đến Z, không nhờ ai được. Cha nghèo, con nghèo, nhà thờ, nhà xứ nghèo, nghèo đến mức độ có người dâng cúng quả chuông, nhưng không có khả năng để làm cái tháp chuông, cho nên đành cột hai cái loa làm phương tiện gọi giáo dân đi lễ. Nghèo đến nỗi chúa nhật xóc giở nhà thờ chỉ được khoảng năm chục ngàn đồng (*2,5 đôla*) thôi! Khổ nổi, dân không có ăn, lấy gì đóng góp? Cho dù họ có chất bóp để đóng góp thì người mục tử chân chính cũng chẳng nỡ nhận của họ, nói gì đến việc thúc ép dân đóng góp cho bằng được, để đạt chỉ tiêu trên đưa xuống, để báo cáo thành tích, để cá nhân mình được khen thưởng, bất kể cuộc sống người dân thế nào! Người mục tử đích thật có nỗ lực làm như thế không? Năm Tân Phúc Âm

hóa trong đời sống giáo xứ và cộng đoàn có cho phép mình làm như vậy không?

Cuộc sống nghèo túng chật vật sinh ra đủ thứ tội. Hơn một nửa gia đình ở đó là rôi vợ rôi chồng, vì họ chỉ quanh quẩn ở đó nên lấy nhau, bỏ nhau, sống tạm với nhau dính bà con họ hàng cứ rôi tinh cả lên. Sông đó nước đó nhưng nước sạch dùng vẫn là khó khăn, thêm phong tục lạc hậu, chết đâu chôn đó, chôn ngay trên đất nhà ở làm môi trường càng ô nhiễm trầm

trọng. Việc trước mắt của cha sở là ráng lo mua một khoảnh làm đất thánh, đưa người chết vào chôn một chỗ, hướng bà con dần dần tới nếp sống văn minh hơn, cũng đáng đề lắm! Kế tiếp là làm một hệ thống nước sạch, gồm giếng khoan, máy bơm, ống dẫn để cung ứng nước sạch cho người dân trong vùng sử dụng.

Ba dự án: Nghĩa trang, tháp chuông, và hệ thống nước sạch. Cha cũng chỉ biết trông cậy vào lòng Chúa xót thương qua tấm lòng xót thương của bá tánh thôi, chứ không trông mong gì dân địa phương.

Và "có tin vui giữa giờ tuyệt vọng". Chúa đã nhận lời đáp ứng dự án cuối cùng. Sau chuyến công tác về, cha linh hướng và nhóm thiện nguyện Tín Thác đang xúc tiến thực hiện làm hệ thống nước sạch cung cấp cho bà con trong vùng, bất kể lương giáo. Một ngày rất gần, bà con vùng Tân Hội Trung sẽ được hưởng dùng nước sạch, nguồn nước mang tên Tín Thác của lòng Chúa xót thương.

Mẹ đã chịu mất một bên tay để đồng lao cộng khổ với con cái của Mẹ trong chiến tranh, trong đạn bom đau thương tang tóc. Mẹ cũng vẫn đứng đó hiệp thông với đàn con của Mẹ trong khó khăn bệnh tật, thử thách, túng nghèo. Những người mục tử hôm nay cũng phải theo gương Mẹ mà đồng lao cộng khổ với con chiên bốn đạo của mình.

Sao chỉ vui với người vui mà không khóc với người khóc?

Sao chỉ cười vui với người nhiều tiền lắm của mà không chịu tủi nhục với kẻ nghèo hèn khốn khổ?

Sao chỉ thăm viếng tiệc tùng nơi nhà cao cửa rộng lộng lẫy xa hoa mà không ghé mắt đoái hoài dừng chân nơi lều tranh vách đất, nhà ổ chuột, nhà cấp 4, nhà trọ?

Sao chỉ đón tiếp niềm nở người sang trọng xinh đẹp lộng lẫy mà thờ ơ lạnh nhạt với kẻ khổ rách áo ôm, khó coi khó nhìn?

Sao chỉ vồn vã xum xoe kẻ quyền cao chức trọng mà dừng đứng lạnh lùng quát nạt kẻ cô thế cô thân?

Sao thế nhỉ?

Mẹ gầy tay ơi!

Trả lời con đi!

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Đồng Tháp 2015*

Chứng Nhân LTX tại Hải ngoại

SỨC MẠNH CỦA LÒNG TÍN THÁC

Tại Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ

1- Con viết thư này để Ngợi Ca Lòng Thương Xót Chúa đã cứu chữa và đã làm chủ cuộc giải phẫu ngực của con được thành công tốt đẹp. Con xác tín rằng hễ ai cầu nguyện với trọn niềm tín thác vào Chúa thì Chúa sẽ nhận lời và chữa lành những bệnh hoạn tâm hồn lẫn thể xác của mỗi người.

Con tên là Nguyễn Trần Thi, hiện đang sống ở Texas Hoa Kỳ. Hai năm trước con bị ung thư ngực giai đoạn hai. Khi được tin này, con rất buồn và chỉ biết khóc. Khi bước vào chữa trị, con lại còn buồn hơn vì tóc rụng, sức khỏe rất yếu. Lúc đó con chưa biết đến Lòng Thương Xót Chúa. Con chỉ biết lần chuỗi Mân Côi cầu xin Đức Mẹ. Từ xưa tới giờ con hay cầu xin Mẹ, chứ con ít xin Chúa lắm vì con nghĩ xin Chúa cũng cho nhưng mà lâu hơn là xin Đức Mẹ!!!

Trong thời gian chữa trị thì tình cờ con biết đến Lòng Thương Xót Chúa, và con đã nghe cha giảng về Lòng Chúa Thương Xót trên trang web muoichodoi.info mỗi tối. Từ đó con bắt đầu đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày lúc 3 giờ chiều.

Khi vào thuốc xong là con phải cắt bỏ tế bào ung thư đi. Một năm sau, tế bào ung thư của con tái phát. Con lo lắng quá, không biết phải làm sao nên con mới đi kiểm số

điện thoại của cha, và gọi về Việt Nam nhờ cha cầu nguyện cho con không phải vô thuốc nữa. Cha nói với con là: "Con yên tâm. Tin thác vào Chúa. Cha cầu nguyện cho!"

Khi điện thoại cho cha xong, lòng con nhẹ hẳn, không còn lo lắng gì nữa. Mọi sự con đều phó thác và tin tưởng nơi Chúa !

Sau khi xét nghiệm, bác sĩ cho biết là con không phải vô thuốc nữa, vì tế bào này không lan như lần trước. Chúa đã nhận lời, con đã không phải vô thuốc nữa. Con rất mừng... Tuy nhiên, bác sĩ khuyên con nên cắt bỏ nguyên ngực để sau này khỏi phải lo, vì tế bào ung thư sẽ có thể tái phát trở lại.

Cuối cùng thì con quyết định cắt bỏ nguyên ngực. Trước khi mổ, con lại gọi về Việt Nam xin cha cầu nguyện cho con, vì mổ kỳ này có thể con phải lấy da sau lưng để đắp lên ngực. Lần trước con đã mổ 1 lần rồi nên có thể da bị thiếu. Nếu mà mổ cả ngực và lưng như vậy rất là đau đớn, và con nằm cũng khó nữa.

Đến khi vô mê, bác sĩ cho biết là sẽ cắt da sau lưng 1 miếng gần 1 gang tay. Thế nhưng lúc đó con rất坦然, vì mọi sự con đều tin tưởng và phó thác cho Chúa, và đã có cha giúp con cầu nguyện.

Khi bác sĩ gây mê bắt đầu chích thuốc và đẩy con đi mổ, con làm dấu thánh giá và nhắm đọc trong đầu: "Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng và phó thác vào Chúa. Xin Chúa làm chủ cuộc giải phẫu của con..." Tới đó con thiếp ngủ luôn vì thuốc mê.

Sau hơn 4 tiếng đồng hồ, trước khi tỉnh, con thấy 1 bóng đàn ông mặc đồ trắng đứng gần bên con. Con nghĩ là Chúa. Rồi y tá bác sĩ gọi con dậy. Lúc tỉnh dậy, con thấy lưng con nằm bình thường. Con không bị cắt da sau lưng

nữa. Con liền đọc kinh cảm ơn Chúa và con rất mừng vì chính Chúa đã làm chủ ca mổ của con.

Khi ra phòng hồi sức con không quên đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và xin Chúa chữa lành cho con được hoàn toàn hết bệnh, đồng thời cũng xin Chúa chữa cho những người bệnh xung quanh con được gặp thầy gặp thuốc.

Tạ ơn Chúa. Con muốn hát vang lên:

"Đến muôn đời con cảm tạ ơn Chúa.

Đến muôn đời con ngợi ca Danh Chúa,

và mãi mãi con nhớ công ơn Người!..."

Hôm nay con viết thư này để làm chứng cho mọi người về những ơn con đã được lãnh nhận nơi lòng thương xót Chúa. Chính Chúa đã chữa lành và đã nhận lời con xin qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn.

Chúa nói: "Ai xin sẽ được..." Xin mọi người hãy tín thác vào Lòng Chúa Thương Xót. Chúa sẽ không bao giờ bỏ các con của Chúa mồ côi đâu !

Nguyện xin Chúa ban tràn đầy Hồng Ân xuống trên cha để cha có nhiều sức khỏe làm việc tông đồ phục vụ cho Chúa giữa trần gian đầy chông gai thử thách này.

Con

Nguyễn Trần Thi <lnguyen403@yahoo.com>

2- *Cha ơi, nhờ có ơn Chúa cho nên vợ chồng con đã cảm thấy rất bình an trong tâm hồn. Vợ chồng con cảm tạ Chúa đã cho chúng con thấy được cuộc đời đầy gian khổ, vì vậy mà chúng con cần phải luôn sống khiêm nhường và cần phải nhớ ơn Chúa.*

Đây là lần đầu tiên chồng con bị thất nghiệp, và cũng là biến cố lớn nhất trong cuộc đời của chúng con,

nhưng chúng con vẫn tiếp tục cầu nguyện và tín thác vào Lòng Thương Xót Chúa. Xin cha cầu nguyện cho gia đình con và những gia đình khác đang thất nghiệp như chúng con.

Hàng ngày, chúng con vẫn nghe cha giảng trên trang muoichodoi.info và nghe CD Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót trong lúc lái xe. Con đã dứt bỏ nghe ca nhạc, xem tivi hoặc đi shopping từ ngày được biết đến Lòng Chúa Thương Xót. Con chỉ đi shopping những lúc cần thiết chứ không đi vì con thích đi như trước nữa. Bây giờ thời gian rảnh rỗi con thích được đọc kinh cầu nguyện mà thôi.

Con đã giới thiệu cha một người bạn mà con đã gặp ở nhà thờ. Bà ta là người Taiwan. Hôm nọ con chở bà ta về, con mở CD 60 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha trong xe. Tuy bà ta không hiểu, nhưng qua cách giảng của cha mà bà ta nói là Chúa đang nói trong cha, và bà đã xin số điện thoại và email của cha. Bà ta có nỗi buồn hay đau khổ gì đó, cho nên con nghĩ rằng bà muốn có một linh mục nào đó để tâm sự. Con mong rằng cha có thể giúp bà ta, vì con biết chỉ có cha mới lôi kéo nhiều linh hồn trở về với Chúa. Bà ta tên là Ping Lan.

Con
Anna Thủy và [gioankim Tâm](mailto:gioankim.Tam@thuytv73@gmail.com)
<thuytv73@gmail.com>

3- Con tên là Joseph Trung, đang ở Maryland Hoa Kỳ.

Thật sự trong cuộc đời của con, đã nhiều lần thấy được phép lạ Chúa làm cho gia đình con. Thế nhưng chỉ khi qua Mỹ định cư (cách đây 10 năm) con mới cảm nhận được

nếu không có ơn Chúa, nếu không có Chúa thì con và gia đình của con không là gì cả.

Cách đây hơn 4 năm, con mới biết được cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa của cha. Con thường nghe những bài giảng của cha qua trang web muoichodoi.info và những nhân chứng về lòng thương xót của Chúa. Con rất thích, và bất cứ khi nào rảnh con đều nghe những bài giảng của cha.

Cách đây 10 tháng, mẹ con phát hiện bị ung thư gan. Nghe tin ấy, con rất hoảng loạn và lo sợ. Con chẳng biết làm gì nữa. Nhờ ơn Chúa mà con nhớ đến cha. Con tìm trên internet để hỏi xem có ai biết được số điện thoại của cha không. Cuối cùng con cũng liên lạc được với cha để nhờ cha và cộng đoàn cầu nguyện cho mẹ con. Và con chỉ biết trông cậy vào Chúa, Mẹ Maria, thánh cả Giuse, các Thánh Tử Đạo Việt Nam.

Lúc đó mẹ con không có bảo hiểm sức khỏe, mà ở Mỹ nếu không có bảo hiểm thì vào bệnh viện rất mắc, mấy trăm ngàn đô chứ không ít. Một lần nữa, Chúa lại cứu gia đình con. Khi con làm đơn xin thì chính phủ Mỹ cho mẹ con bảo hiểm sức khỏe, và mẹ con bắt đầu tiến trình điều trị bệnh ung thư gan.

Xét nghiệm ban đầu, bác sĩ nói mẹ con có 3 chấm đen ở gan. Sau khi mẹ con vào thuốc 4 lần, bác sĩ nói chỉ còn 2 chấm thôi, nhưng điều quan trọng là phải mổ được, thế là mẹ con vào thuốc thêm 4 lần nữa.

Trong quãng thời gian đó con rất hồi hộp và lo lắng không biết bác sĩ có mổ được hay không. Con sống trong lo lắng và sợ hãi. Mỗi lần vào thuốc là mẹ con mệt lắm. Con nhìn mẹ quần quai đau đớn mà chẳng làm gì giúp mẹ đỡ đau được, chỉ biết cầu xin Chúa thêm sức mạnh cho mẹ con chịu đựng cho nên.

Đến tháng 10, mẹ con đi tái khám thì bác sĩ cho biết mẹ con có thể mổ được rồi. Con mừng lắm. Tạ ơn Chúa đã cứu mẹ con.

Bác sĩ tiến hành mổ cho mẹ con. Họ nói là cuộc phẫu thuật kéo dài trong 6 tiếng đồng hồ mới xong, và có thể mẹ con phải tiếp máu.

Chúa lại một lần nữa cứu mẹ con. Chỉ trong vòng 3 tiếng, bác sĩ ra bắt tay chị con, nói ca mổ rất thành công, và mẹ con không cần phải tiếp 1 giọt máu nào.

Sau đó mẹ con vào thêm 4 lần thuốc nữa. Khi mẹ con đi tái khám lần cuối thì bác sĩ chúc mừng cho biết mẹ con đã khỏi bệnh hoàn toàn rồi.

Ôi, Chúa ơi! Thật không thể tin nổi! Con tạ ơn Chúa. Muôn đời con ngợi ca danh Ngài.

Còn rất nhiều phép lạ con chứng kiến trong cuộc đời. Lần sau về Việt Nam, chắc chắn con sẽ gặp cha để xin cho con một cơ hội làm chứng nhân cho lòng thương xót của Chúa. Alleluia.

Xin Chúa đổ tràn đầy hồng ân xuống cha và cộng đoàn lòng thương xót Chúa.

*Con Joseph Trung
trungok@gmail.com*

*Công tác bác ái thường kỳ
của nhóm Thiên Nguyên Tín Thác*

THÁP MƯỜI

Vùng Nước Nổi – Lòng Tin Dâng Trào

Chẳng nói ra ai cũng biết. Nói đến Tháp Mười, là nói đến vùng trũng của Lục tỉnh miền Tây (nay đã là Thập Nhị tỉnh rồi). Cứ vào đầu tháng sáu âm lịch là người nông dân ở đây làm gì, đi đâu, tính toán giỗ quảy... gì gì cũng phải lệ thuộc vào con nước. Nước lên thì bèo lên, lục bình trôi, bông điên điển trở đồng, xanh ngắt, tím rím... nhưng hoa sen vẫn là loài hoa kiêu hãnh nhất, đẹp nhất cho cái vùng đầm lầy Tháp Mười này.

Nghĩ đến đây, lòng người mục tử lại trôi lên một lòng tin... tại sao miền tây đang vào mùa nước nổi, có sao lại không nhóm lên nơi đây một lòng tín thác. Thế là, theo tiếng gọi Lòng xót thương, hạ tuần tháng bảy năm hai không mười lăm. Cả nhóm xúm xít, quảy giỏ lên đường, mang theo một lòng tin dâng trào.

Quả vậy, đúng là giữa lầy là những đóa sen. Chúng tôi đang ở họ đạo Kiến Văn qua gần 120 phút ngồi muốn gãy cả lưng trên xe. Ngôi nhà thờ Kiến Văn trong lịch sử đã nhiều lần bị tàn phá bởi chiến tranh, cứ xây được một phần thì lại bị tan hoang bởi đạn pháo. Nay nhà thờ cũng đã xây lại được một phần, dù còn nhiều hạng mục chưa thể hoàn thành trọn vẹn. Cha xứ vẫn mang trong mình nỗi trăn trở vì sức người có hạn, vẫn chưa thể xây được một nhà thờ khang trang để giáo dân dự lễ.

Giáo dân Kiên Văn hầu hết là bà con quanh vùng, đã trải qua cơn sốt bán đất giá rẻ cho các thương nhân trong phong trào “dồn điền đổi thửa”. Đất được giá, có bao nhiêu đất đem bán hết. “Tiền vào nhà khó, như gió vào nhà trống”, bao nhiêu tiền bạc vào tay nông dân chảy ra như cát bụi, chẳng mấy chốc bà con giáo dân rơi vào

cảnh nghèo cùng vận mạt. Hồi trước là nông dân thì cũng còn ít ruộng đất, chịu khó làm lụng cũng ra được hoa màu, có cái ăn đắp đổi qua ngày, nay thì thành bản cổ nông, nửa tác đất cũng không có, phải đi làm thuê, làm mướn cho nhà người ta.

Cơn lốc “công nghiệp hóa” tràn về những vùng quê bình yên, che lấp đi ánh sáng Thiên Chúa hằng chiếu tỏa. Bao bàn tay nhiều đời chỉ biết cầm cây liềm cây cuốc, gieo lúa đến lột hết cả móng tay, nay cầm những đồng tiền dày cộm, thử hỏi làm sao mà chống được cám dỗ, làm sao chống được “mãnh lực của đồng tiền” vì có tiền dễ sinh tật! Đất ruộng cha ông một thời, nay đổi ra vòng vàng, ra xe tay ga, ra những bữa say xỉn thâu đêm suốt sáng đúng chất “Nam Bộ”, rồi cũng lụi tàn, để lại một thế hệ những nông dân “mất đất”, “người cày không có ruộng” là vậy!

Khi nhóm thiện nguyện Tín Thác đến giáo xứ Kiên Văn để trao những phần quà từ Lòng Chúa Thương Xót, có một đứa bé đen nhẻm cứ níu áo bà ngoại khóc lóc bắt đền. Bà cụ lấp bắp giải thích với cháu: “Nhà mình không có đạo, cha đã thương tình phát cho bà một phần rồi. Con không có ba má đi cùng, sao phát riêng cho con được, nín đi ngoại thương...”

Thằng bé đen trũi có cái tên đẹp và rất kêu: Huỳnh Tấn Phát. Hỏi ra mới biết, em có một hoàn cảnh rất đáng thương. Gia đình em ngoại đạo, đất ruộng không còn, ba em ngày ngày làm nghề vác phân mướn, mẹ thì phải đi cấy dậm ở làng bên rờ xa. Cha mẹ tất bật cả ngày "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời" không có thì giờ gần gũi, dạy dỗ chăm sóc em, cho nên em có phần nhút nhát, lại thêm phần bướng bỉnh. Thương cho cảnh người cháu cứ ôm cứng bà khóc thét lên còn bà thì tay chân lập bập dỗ cháu, thiện nguyện Tín Thác không ai bảo ai, mỗi người móc túi ra một ít, gộp lại được khoản tiền bằng đúng phần quà đã phát, tặng riêng em. Nhìn hình ảnh thằng bé riu rít nắm tay bà ngoại mình đi về, mỗi thiện nguyện đều thấy có nụ cười ngay trên chính gương mặt mình.

Sau khi trao tặng hết 200 phần quà của Lòng Chúa Thương Xót, thiện nguyện tạm nghỉ dùng cơm lấy sức buổi chiều tiếp tục đến thăm một giáo điểm khác. Nhìn những món ăn trình bày đẹp và hấp dẫn ai cũng chắc hẳn phải được nấu bởi một cô đầu bếp đảm đang nào đó. Hóa ra tất cả suy đoán đều không phải. Nhìn vào bếp, dáng hình của một chàng trai dễ mến mồ hôi nhễ nhại, chiên xào các món để phục vụ đoàn thiện nguyện, nhiều cô gái áo đỏ Tín Thác phải thốt lên: “Quá bất ngờ!”.

Em trai này vốn là một trẻ mồ côi, được cha xứ thương tình nuôi nấng từ hồi lớp ba đến bây giờ. Nay em

đang học đại học. Em nấu ăn rất giỏi, hầu như lần nào có khách đến thăm nơi đây, em đều là người nhận phần bếp núc.

Được hỏi có ý muốn trở thành một linh mục không, chàng trai trẻ cười nhẹ: "Em cũng muốn lắm, nhưng không biết Chúa có gọi không. Dù sao, được ở nhà xứ, phụ giúp Nhà Chúa, phục vụ bà con, làm những công việc bác ái như hiện nay cũng là một hạnh phúc lắm rồi!"

Ăn xong bữa trưa, không kịp nghỉ ngơi, cả đoàn vội vàng đến họ đạo Mỹ Long, cũng là một giáo xứ đang được cha họ đạo Kiến Văn đảm nhiệm. Dù là một họ đạo nhỏ nghèo, có chừng 600 giáo dân, cuộc sống còn nhiều khó khăn, nhưng lòng tin tưởng phó thác vào lòng Chúa xót thương của bà con nơi đây đáng chúng tôi suy nghĩ. Có chắc những xứ đạo sầm uất, đầy đủ mọi sự, lễ lạc quanh năm, kèn trống linh đình là biểu lộ lòng tin vững chắc không? Có phải đời sống vật chất dư giả, đầy đủ tiện nghi sẽ khiến lòng đạo đức của người ta sốt sắng hơn không?

Từ sớm, bà con đã tập trung rất đông tại sân nhà thờ để đón đoàn thiện nguyện, khi biết sẽ được tặng những món quà tinh thần rất giá trị, ngoài gạo mì nhu yếu phẩm, chính là tràng chuỗi mân côi, chuỗi Lòng Thương Xót, sách, ảnh, băng đĩa và máy nghe 300 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót... thì ai nấy đều háo hức mừng rỡ. Họ háo hức vì nghĩ rằng như các nhóm từ thiện khác, đi đến đâu cũng là gạo mì quần áo nhu yếu phẩm... như thế là tốt rồi, là mừng lắm rồi. Họ đâu ngờ cái nhóm áo đỏ Tín Thác lại trao cho họ những tặng phẩm tinh thần quý báu lạ lùng với họ như vậy. Thì ra bác ái chia sẻ đâu chỉ là của cải vật chất, những thứ đó nhóm công tác xã hội ngoài đời nào cũng làm như vậy. Cái khác biệt, cái độc đáo, cái quý hiếm của thiện nguyện Tín Thác là chính những món quà tinh thần để giới thiệu cho họ

về lòng Chúa Thương Xót, chỉ cho họ đến gặp gỡ Đấng giàu lòng thương xót, và nhất là cho họ đụng chạm được với Đấng ấy qua chính hành động cụ thể của những người đang thực hành lòng thương xót ở đây và bây giờ.

mở những hoạt động tôn giáo sống đạo ở xứ Mỹ Long để giới thiệu cho người lương dân nơi đây về đạo Công Giáo,

Người mục tử phải "chạy show" coi sóc 2 nơi vì họ đạo này quá ít giáo dân, chưa có linh mục nào được cử về đảm nhiệm, cho nên cha từ xứ Kiến Văn phải nhận chăm sóc luôn cả xứ này. Lúc đó những người lương xung quanh còn không biết là có nhà thờ nơi đây, không biết đạo Công Giáo là gì, không có ý niệm gì về Đạo này nữa, ngay đến chính quyền địa phương cũng không biết là có sinh hoạt Công Giáo. Chính vì thế, cha phải chịu khó chạy qua chạy lại, vừa quản xứ Kiến Văn, vừa gọi

về Chúa... từ đó họ đạo Mỹ Long mới có mặt trên bản đồ công giáo ở vùng này.

Một kỷ niệm đẹp khi nhóm thiện nguyện Tín Thác đang cầu nguyện và dâng thánh lễ trong nhà nguyện với bà con giáo dân nơi đây thì đột nhiên mất điện. Vậy mà chỉ ít phút sau, những vị giúp nhà thờ đã chạy ngay vào nhà dân mượn được một máy phát điện. Giữa tiếng rì rì máy chạy, âm vang lên thông điệp lòng thương xót của Thiên Chúa, làm những người tham dự vừa vui, vừa cảm động vì nghĩ đến cái tình của người giáo dân nào đó đã nhường cái máy phát điện duy nhất của cơ sở sản xuất, sẵn sàng chịu nóng chịu thiệt, để bây giờ giữa nhà thờ, những thông điệp Lòng Chúa thương xót được cất lên lan tỏa.

Đền giáo phận Mỹ Tho với 400 phần quà dành cho **hai họ đạo Kiến Văn và Mỹ Long** vượt qua những giá trị vật chất. Những phần quà tinh thần mang thông điệp của Lòng Chúa Thương Xót mà thiện nguyện Tín Thác từ Sài Gòn lặn lội mang đến nơi đây, chính là những của báu thế gian, làm cho lòng tin vững mạnh hơn, cho những tâm hồn mong manh được dâng trào, để chấp nhận những cơn nước nổi, để niềm vui được hòa vào những bông hoa điện điển, để lững lờ hồn nhiên như những đám lục bình và để phù sa đem về những màu mỡ cho một vùng nước nổi... và từ những vũng lầy trời lên những đóa sen kiêu hãnh.

Có được thông điệp yêu thương của Thiên Chúa âm vang trong tâm khảm, lòng tin được dâng trào trong mỗi người giáo dân ở mỗi nơi mà thiện nguyện Tín Thác đã đi qua, tin chắc ở đó sẽ luôn có được hạnh phúc và bình an đích thực.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Vùng nước nổi*

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyên

TÂM SỰ KẺ NGOẠI ĐẠO Ở HOA KỲ

Con Phụng ở Berkeley, một người ngoại đạo, đang sống ở tiểu bang California, Hoa Kỳ.

Con vẫn thường nghe cha giảng mọi lúc. Trên đường đi làm, con vừa lái xe vừa nghe giảng. Về nhà vừa làm việc nhà vừa trông vừa nghe giảng, rồi trước khi đi ngủ lại nghe cha giảng nữa. Con thật mong cha khỏe và có thể làm mục vụ lòng Chúa thương xót mãi, làm công tác bác ái mãi.

Con đã được rất nhiều hồng ân của Chúa. Mặc dù con chưa được trở thành con chiên của Chúa mà Người đã thương con. Con thật hạnh phúc và may mắn. Chúa đã biến đổi cuộc đời con và con người con một cách thật kỳ diệu.

Con sinh ra ở Bắc Ninh, ngoài Bắc. Bố mẹ con là công nhân viên bình thường. Từ nhỏ đến lớn, con chưa bao giờ gặp được một người Công Giáo nào, nên con chỉ biết trong một vài bài giảng từ sách giáo khoa 2 chữ "Tôn Giáo". Lúc đó với con, "Tôn Giáo" là điều gì đó kỳ bí, có phần e ngại và hơi xa cách.

Tới cấp 3, con đi học ở dưới thị xã, thấy có nhà thờ lớn. Đó là nhà thờ đầu tiên con thấy. Con thường đi xe đạp ra ngoài nhà thờ vì con rất thích sự tĩnh lặng ở đó, nhưng con chưa bao giờ thấy cánh cửa nhà thờ mở, có lẽ vì con đến không đúng giờ. Mà khi đó nhà thờ có mở cửa, con cũng không dám bước vào vì tính con nhút nhát lắm.

Khi lên đại học, rồi ra trường đi làm, con ở gần nhà thờ Phùng Khoang ở Hà Nội, nhưng con cũng chỉ ngắm nhìn chứ không dám bước chân vào. Có lẽ Chúa đã dần dần dẫn lối cho con mà con không hay. Chúa thương ban cho con mọi điều trong cuộc sống đến thật dễ dàng. Con đi học, rồi đi làm, rồi lấy chồng. Mọi việc dường như không có gì khó khăn. Vậy mà con vẫn không biết đến Chúa, vì chưa có ai nói với con bao giờ cả. Cho đến khi trước khi qua Mỹ, con gặp một người bạn. Người bạn đó nói cho con nghe chỉ một câu về lòng kính ngưỡng vào Thượng Đế.

Con qua Mỹ mà trong lòng vẫn day dứt hai chữ Thượng Đế-Thiên Chúa. Nhưng con cũng chỉ biết có vậy thôi. Con khờ quá. Cũng là vì tính con rụt rè và thường chần chừ, do dự. Con qua Mỹ vì chồng con đi du học, nên con cũng qua theo. Qua đó 8 tháng sau con mới xin được việc làm. Đi làm được nửa năm thì con sinh em bé, nên phải nghỉ ở nhà chăm bé.

Thời giờ con ở nhà rất nhiều, vì phải trông con nhỏ, nên con càng có thời gian để buồn và suy nghĩ. Con vốn nhạy cảm, dễ xúc động nên cuộc sống thường nhật với nhiều bon chen, ích kỷ của con người khi đó làm cho con quá chán chường. Thêm nữa, từ khi lớn khôn một chút, con thường suy nghĩ về ý nghĩa cuộc sống, và càng sống con càng thấy vô nghĩa và mệt mỏi.

Con tự hỏi tại sao con người sinh ra, làm việc quần quật chỉ để duy trì sự sống, rồi cũng phải chết đi, rồi con

người sẽ đi về đâu? Thật sợ hãi và thật hư vô. Con thấy những người xung quanh, không ai xấu xa quá đỗi, nhưng cũng không ai hoàn toàn sống thật. Ai cũng có những bon chen, đồ kỵ, dối lừa. Con thấy buồn và thất vọng.

Chúa đã trao ban cho con quá nhiều ơn lành mà khi đó con không nhận ra. Con trai con quậy lắm, chăm sóc từ khi nhỏ tới lớn rất vất vả, và con cũng yếu nên hay ốm mệt. Con không biết ngày mai sẽ ra sao khi mà con luôn cảm thấy cô đơn lạc lõng trong cuộc sống. Con có cảm giác con không thuộc về thế giới này, và sợ mối quan hệ với con người. Con nghĩ con đã bị trầm cảm sau khi sinh. Đó là thời gian khủng hoảng trong cuộc sống của con. Con thật sự thấy cuộc sống này không còn chút ý nghĩa. Con cũng mâu thuẫn với chồng của con luôn, mặc dù trước khi có con, tụi con rất là hợp ý nhau. Con cứ sống vậy thôi, buồn và vô vọng.

Con đi học tiếng Anh nhưng chuyển lớp từ lum, cuối cùng tới lớp có chú Huỳnh người Việt Nam. Con biết chú người Việt Nam thì tới chào rồi nói chuyện với chú. Con không biết do cơ may nào. Có lẽ vì con có lòng tìm kiếm nên Chúa soi sáng dẫn dắt cho con và chú nói chuyện về Chúa. Thấy con có lòng tìm hiểu, chú đem tặng con tấm ảnh Lòng Chúa Thương Xót, chuỗi hạt, và một đĩa CD Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha.

Về nhà, con bắt đầu lên mạng tìm đọc Kinh Thánh bằng tiếng Việt, vì con nghĩ nếu không biết Kinh Thánh, nghe cha giảng con sẽ không hiểu được. Khi đó con nghĩ chắc cha giảng cao siêu lắm, huyền bí lắm, nên con sợ không dám mở CD Bài Giảng nghe thử. Con đọc cả hai cuốn Cựu Ước và Tân Ước, nhưng có nhiều phần con đọc hoài mà vẫn không hiểu.

Thế rồi một hôm con quyết định phải nghe đĩa bài giảng của cha. Con nghe mà thấy rất bất ngờ. Đầu tiên con

bất ngờ vì giọng nói và tiếng cười của cha. Con không nghĩ là "tôn giáo" lại như thế, cha giảng đạo lại như thế. Vì ngày trước con nghĩ đạo phải rất nghiêm khắc và đầy sợ sệt. Con không ngờ cha giảng đạo lại ấm áp và gần gũi đến thế.

Bài giảng đầu tiên con tình cờ nghe là bài cha giảng về Đức Mẹ đáp hai tiếng "Xin Vâng". Mẹ đầy ân sủng vì Đức Chúa Trời ở cùng Mẹ. Cha giảng về hồng ân Chúa tuôn đổ trên chúng con, mà chúng con không hề hay biết. Lúc bấy giờ con mới thức tỉnh ra. Ôn Chúa ngay đây, đổ tràn trên con mà con đã không hay. Chúa đã gìn giữ con, con trai con, và gia đình con bao lần mà con không biết. Chúa đã cho con sinh ra làm người, cho con mọi điều trong cuộc sống mà con thờ ơ, rồi đau khổ, trách móc, buồn người, buồn đời, thiếu lòng vị tha cho chính mình và cho người khác. Từ đó con nhận ra là Chúa luôn ở bên con.

Nghe cha kể chuyện những chứng nhân mà con muốn bật khóc. Có bao nhiêu người khốn cùng hơn con mà họ vẫn tin tưởng vào Chúa và sống đẹp lòng Chúa. Sau khi nghe những bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con người con được Chúa hoán đổi. Con ngập tràn xúc động và tràn đầy tin tưởng. Mỗi lời cha giảng đi sâu vào lòng con. Con tin vào Lòng Chúa Xót Thương mà cha đã giảng. Ngắm nhìn bức ảnh Lòng Chúa Xót Thương, con thấy ánh mắt Chúa nhìn con vừa nghiêm khắc lại vừa xót thương, vừa nghiêm nghị lại vừa tha thiết. Chúa thương ban cho con ơn huệ ấy, con ghi khắc trong lòng ánh mắt ấy.

Trước khi đi ngủ con cầu xin Chúa ban cho con và một người bạn con có việc làm. Vậy mà phép lạ xảy ra. Con và bạn con có được việc làm một cách lạ lùng.

Con biết đó là dấu lạ Chúa gửi đến cho con. Con nghĩ dù con có cơ hội hay không, không quan trọng bằng việc Chúa đã cho con thấy dấu lạ. Hôm đi phỏng vấn, mọi

lần con run lăm, nhưng con biết lần này Chúa ở cùng con, nên con tỉnh táo tự tin khác thường. Con phỏng vẫn chưa đến 10 phút rồi họ nói ngày mai con đến thử làm. Con biết là Chúa ở cùng con. Hôm sau con tới làm và con làm được. Thế là hôm sau nữa con lại đi làm, và cứ như thế thành ra con có việc làm.

Đó là những ơn mà con nhận được nơi Lòng Chúa Thương Xót. Thay đổi con người con, chữa lành bệnh tinh thần cho con, và cho con công ăn việc làm.

Nhưng không chỉ có thế đâu, trong mọi việc con làm đều biết được Chúa đề mắt tới, vì khi làm sai, con thấy Chúa nhắc nhở con ngay. Những điều không tốt cho con, Chúa gạt bỏ ra để con không theo đường sai mà mắc.

Con không dám xin Chúa điều gì thêm, con thấy mình đã được quá nhiều. Nhưng có một điều sáng nào đi học, đi làm con cũng buồn vì con trai của con đã đi học cả 5 tháng trời mà bữa nào đi học cũng khóc, giầy giũa không chịu ở lớp, giăng co nít kéo mẹ khóc dữ dội. Con chỉ còn biết xin Chúa. Vậy mà hôm sau, con của con không khóc nữa. Ôi ơn Chúa, quả là kì diệu. Trước kia, con trai của con giầy giũa khóc lóc, cô giáo bế không được, mà dỗ cũng không ăn thua. Nhiều khi cô chẳng dỗ nữa để nó nằm khóc ở sàn nhà, thấy thương lắm. Thế mà, không thể tưởng tượng được, bây giờ con trai của con không khóc nữa, vui vẻ tạm biệt bố mẹ, rồi vào chơi với cô giáo và các bạn. Chỉ có thể là ơn Chúa. Con mừng lắm. Con chỉ còn biết tạ ơn Chúa.

Con chỉ là người mới chân ướt chân ráo tìm hiểu về Chúa và Đức Mẹ nên con thực sự còn rất ngây ngô, thiếu hiểu biết. Con muốn trở thành Người Công Giáo, con muốn theo học giáo lý bằng tiếng Việt để có thể hiểu và nghe giảng được. Xin cha cầu nguyện để Chúa soi đường chỉ lối, cho con thêm vững tin đi được đến cùng và được rửa tội để

làm con Thiên Chúa. Con chỉ có ước mơ con của con cũng được rửa tội và lớn lên nhận biết được Thiên Chúa. Xin cha cầu nguyện cho chồng con và những người thân trong gia đình để họ nghe tiếng Chúa. Con đã cố gắng nói cho mọi người nghe, nhưng sức con không đủ. Con chỉ biết cầu nguyện. Con ao ước cho tất cả mọi người trên đời này biết quay về với Chúa.

Con thấy Chúa ở bên mình. Nghe cha giảng, con thấy Chúa sao mà thân thương quá, gần gũi và giàu lòng xót thương chúng con quá. Con tiếc quá vì những người bên cạnh con đây vẫn chưa nhận biết Chúa. Thế nhưng con nhận ra rằng, nhận biết Chúa là một ơn chứ không phải sức của con người, và tất cả những gì con có được là Ân Sủng Thiên Chúa ban. Những điều tưởng chừng như hiển nhiên, đơn giản, rõ ràng ấy, mà phải là Ơn, là Ân Sủng Chúa ban cho thì mới cảm thấy được.

Xin cha cầu nguyện cho tất cả những người nguội lạnh, những người lòng chai dạ đá, những người chưa bao giờ biết đến Chúa, được Chúa Thánh Thần tác động để họ có thể nhận biết Chúa.

Xin cha cầu nguyện cho con luôn tinh tảo nhận biết Thánh Ý Chúa, sống theo đường lối của Chúa để trở thành con chiên ngoan của Chúa.

Cầu Chúa ban cho cha sức khỏe và bình an để cha tiếp tục rao giảng Lòng Thương Xót Chúa tới những tâm hồn lạc lối như con, gom góp những con chiên lạc như chúng con về sống trong tình thương yêu của Chúa.

*Con
Phượng ở Berkeley,
tiểu bang Californi-USA*

Lời Kết Tập San Tháng 7-2015

- *Tôi đã nghiệm được rất nhiều sự ganh tị, ngay cả trong đời sống tu trì. Tôi không gặp được nhiều linh hồn thực sự hào hiệp, sẵn sàng chà đạp tất cả những gì không phải là Thiên Chúa.*

Hỡi linh hồn, người sẽ không tìm ra vẻ đẹp nào khác ngoài Thiên Chúa đâu. Ôi, mong đôn thay cái nền tảng của những kẻ nâng mình lên bằng cái giá người khác phải trả! Thật luống công! (NK, 833)

- *Lạy Chúa Giêsu của con, linh hồn con quần quai trong những ngày thử thách, nhưng xin Chúa đừng lìa bỏ con một mình giữa cảnh tăm tối linh hồn. Tốt hơn xin Chúa hãy giữ chặt con gần bên Chúa.*

Xin canh phòng môi miệng con, để hương thơm

đau khổ của con chỉ tỏ ra và làm vui thỏa một mình Chúa mà thôi. (NK, 831)

- *Tôi đã chịu nhiều đau khổ hơn bao giờ hết, cả trong lẫn ngoài. Tôi không hiểu nổi vì sao trong một ngày mà lại có thể chịu đựng nhiều đến thế.*

Tôi cố gắng làm một giờ thánh, nhưng đến nửa chừng, linh hồn tôi đã cảm nghiệm nỗi đắng đót của Vườn Cây Dầu. Được tay Chúa đỡ nâng, một mình tôi chiến đấu với tất cả những khó khăn trước mắt như những bức tường không sao vượt nổi, nhưng tôi tin thác vào quyền năng Thánh Danh Chúa và không hãi sợ gì (NK, 823)

- *Tôi kinh ngạc trước vô số xỉ nhục và đau khổ mà vị linh mục ấy phải chấp*

nhận trong toàn bộ vấn đề này.

Tôi nhìn thấy việc này trong từng thời gian riêng biệt, và nâng đỡ ngài bằng những lời kinh bất xứng của tôi. Chỉ mình Thiên Chúa mới có thể ban tặng một sức can trường đến thế; nếu không, người ta ắt phải bỏ cuộc. Nhưng tôi vui mừng khi thấy tất cả những trở ngại này đều góp phần làm vinh danh Chúa hơn. Chúa chỉ có một số ít các linh hồn như thế.

Ôi Đáng Hằng Hữu vô cùng, Chúa sẽ tán dương nỗ lực của những linh hồn anh hùng ấy, còn thế gian chỉ đáp đền những nỗ lực của họ bằng thù hận và vong ân. Những linh hồn ấy không có bè bạn; họ rất lẻ loi. Và trong cảnh cô đơn, họ sẽ nên mạnh mẽ. Họ kín mức sức mạnh cho bản thân nơi một mình Thiên Chúa. Với lòng khiêm tốn và can đảm, họ kiên gan đương đầu trước những giông tố phũ phàng ập xuống trên họ.

Như những cây sồi cao vút, họ hiên ngang kiên vững, ở đây chỉ có một bí quyết: đó là chính từ nơi Thiên Chúa mà họ kín mức được nguồn sức mạnh cùng tất cả những gì cần thiết cho bản thân và cho tha nhân.

Họ không chỉ mang gánh nặng của riêng mình, nhưng còn biết cách và có khả năng vác đỡ gánh nặng của tha nhân. Họ là những cột sáng trên những con đường của Chúa. Họ sống trong ánh sáng và giải chiếu ánh sáng cho tha nhân. Họ sống trên những đỉnh cao để hướng dẫn và giúp đỡ những người kém cỏi, hầu mọi người cùng đạt đến những đỉnh cao như họ. (NK 838)

- Trong khi tôi đang thừa chuyện với Thiên Chúa ẩn thân, Người cho tôi nhìn thấy và hiểu rằng không nên quá ưu tư và sợ hãi về những khó khăn có thể gặp phải.

"Con hãy biết rằng Cha ở với con. Cha tạo ra và Cha vượt qua những khó khăn. Trong một thoáng, Cha có thể thay đổi một tâm địa thù nghịch thành một tâm trạng thuận lợi cho công cuộc này." (NK, 788)

- Trong giờ kinh Chiều hôm nay, một nỗi đau đớn khác thường xuyên thấu linh hồn tôi. Tôi thấy công cuộc này vượt quá sức lực của tôi trong mọi phương diện. Tôi chỉ là một đứa trẻ nhỏ dại trước tầm mức lớn lao của công cuộc, và chỉ vì lệnh truyền minh nhiên của Chúa mà tôi phải bắt tay thi hành. Đàng khác, thậm chí những ân sủng trọng đại cũng là một gánh nặng đối với tôi, và tôi hầu như không thể kham nổi.

Tôi nhìn thấy sự ngờ vực và hoài nghi đủ loại của các bề trên, và thái độ kinh sợ của các ngài đối với tôi nữa.

Lạy Chúa Giêsu của con, con thấy ngay cả

những ân sủng trọng đại dường ấy mà cũng có thể trở thành một căn cứ đau khổ. Tuy nhiên, đúng vậy; không những chúng có thể, mà phải, trở thành một căn cứ đau khổ, như một dấu hiệu hành động của Thiên Chúa.

Con hiểu sâu xa rằng nếu chính Chúa không củng cố linh hồn con trong những thử thách đủ loại này, linh hồn con không thể làm chủ được hoàn cảnh. Như vậy, Chúa chính là khiên thuẫn của con.

Trong khi tiếp tục giờ kinh Chiều, tôi suy gẫm về sự hòa lẫn giữa đau khổ và ân sủng, tôi được nghe lời Đức Mẹ: "Con gái của Mẹ, con hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên phẩm tước là Mẹ Thiên Chúa, nhưng bảy lưỡi gươm đau khổ đã xuyên thấu Trái Tim Mẹ. Con đừng làm gì để tự vệ; con hãy chịu đựng mọi sự với lòng khiêm nhượng; chính Thiên Chúa sẽ bảo vệ con." (NK, 786)

Trong số này :

- 1- “NHỆ TÊN – MỘT LÁ XANH RƠI”
- 2- *góc thơ* – (thoại với Chị)
- 3- “HẠT GIỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT”
- 4- “TRÒN MỘT ƯỚC NGUYỆN”
- 5- *Chứng Nhân LTX*: “FATHER’S DAY”
“LÒNG TÍN THÁC CỦA MỘT NGƯỜI CHA”
- 6- *trang thơ* – Mục Tử - người là ai ?
- 7- *Góc Đời Sống Dân Hiến* :
“TÂM THẦN PHÂN LIỆT – HOANG TƯỞNG”
tác giả Tín Thác
- 8- *Công tác bác ái thường kỳ* :
“ĐỒNG LAO CỘNG KHỎ”
- 9- *Chứng Nhân LTX tại hải ngoại* :
“SỨC MẠNH CỦA LÒNG TÍN THÁC”
- 10- *Công tác bác ái thường kỳ* :
“ĐỒNG THÁP MUỖI : Vùng Nước Nổi...”
- 11- *Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện*
“TÂM SỰ KẺ NGOẠI ĐẠO”
- 12- Lời Kết TẬP SAN THÁNG 7/2015